

La Edició del vespre
melodrama 3 actes

Versió catalana de Josep M^a
Planes

PERSONATJES

Randall...	<i>Randall</i>	Davi	
Miquel Townsend	<i>Townsend</i>	Guilbert	
Nancy Voorhoeese	<i>Nanci Vurgis</i>	Vila	
Rooney	<i>Rune</i>	Linobas	oblat
Telefonista		Profell	s por-
Arthur	<i>Carratala</i>	Marti	os
Miss Taylor		Alonso	a dre-
Jenny	<i>Taylor</i>	Morato	els
Miss Edwards	<i>Edwards</i>	Pujol	ran
Tressor			reta i
Trixi	<i>Luella hueta</i>	Carles	s. Ado-
Molly	<i>Molly</i>	Logano	cadira
Felip		Ventayol	hecli-
Isopod	<i>Isopod</i>	Amoros	a per a
Branegan	<i>Branegan</i>	Aymeric	terior
Ziggié	<i>Sigi</i>	Cabre E.	ula de
French	<i>French</i>	Oliver	ant la
Sr. Weeks	<i>Weeks</i>	Strens	LTIMA
Sra. Weeks	<i>Weeks</i>	Terrandy	Branegan
Minerva		Logano	rdes es-
Harold	<i>Harold</i>	Marti	Pujol
Hinchecliffe	<i>Hincheclif</i>	Cabre Pere	(diaris)
Berman Jerry	<i>Berman</i>	<i>Carratala</i>	Mr.
Empleat		<i>Vinas</i>	ostre

ACTE PRIMER
=====

Quadre 1er.

El despatx de l'editor de "LA ULTIMA HORA" amoblat elegantment. Es un despatx roig fosc amb dugues portes al fons. Entre les portes i a la pared, dos braços eléctrics i altres dos a la pared de la dreta, A la pared del fons un retrat amb gratacels newyorkins. Els mobles d'estil modern. Una gran taula escriptori i un silló confortable. A dreta i esquerra de la taula dugues cadires sencilles. Adossada a la pared i a la dreta la taula i la cadira de la secretaria. Sentat a la taula Mr. Hinchcliffe. A sobre de la mateixa, cartes, una capsa per a cigarretes, llapissos, plumes, un teléfon exterior i un altre d'interior igual que damunt la taula de Mis Edwards. Llibres. Llibres de notes. Damunt la taula del gerent una primera prova de "LA ULTIMA HORA". A la cadira de la dreta de la taula Brannegan Dret al costat de la taula French. Mis Edwards escriu a màquina en el seu pupitre.

Hinchec.- (Amb el diari a la ma) Ve-t-aquí, Mr.

*Calvié P Pujol
Calvié E (diaris)
Aymeric*

French, les darreres xifres del nostre

tiratge: trescents mil el dilluns, trescents un mil el dimarts; trescents sis mil el dimecres. La nostra circulació ha minvat de vint mil exemplars en comparació amb l'any passat i si aixó segueix arri-varem a un carreró sense sortida.

French .- Es que vosté oblida les circumstancies en que ens trobem.

Hinchecli.- Son les mateixes de tots els periódics.

French .- Pensi que fa quatre setmanes que no hem tingut un dia de pluja i vosté ja sap que el nostre tiratge augmenta amb el temps.

Hinchecli.- A mi aixó del temps no em diu rés.

Brannegan.- (Fumant i amb el diari als dits.)

~~Mr. Brannegan~~ primer cal que ens si-

tuem. El nostre diari va sortir i va acre-ditarse per les seves informacions sensa-cionals.

(Deix el diari damunt de la taula.)

Hinchecli.- No és ben bé aixó. La meva orientació ha

estat sempre la de desvetllar l'interés
humà de la vida.

Brannegan.- Diga-li com vulguis, però cregui que jo
desitjo el bé de tots i que cal dir a Mr.
Randall que convé canviar l'orientació del
diari.

Hincheclif.- En concret, el que interessa i el que ne-
cessitem immediatament, és que augmenti
el tiratge. I d'aixó ja me'n preocupo junt
amb Randall.

Brannegan.- Ha arribat l'hora de dir les coses clares.
¿Perqué tenim de perdre el temps amb els
radiogrames de la Societat de les Nacions
i amb els del moviment dictatorial de Po-
lonia? Un diari no s'acredita amb aques-
tes notícies que no interessin a ningú.

Hinchecli.- Perqué no ens exposa els seus projectes,
vosté?

Brannegan.- Randall está badant. No és un home per
una empresa de categoria. Ens estén en-
ganyant a nosaltres mateixos. I no cal
que ens fem il·lusions. El nostre periód-

dic no 'és precisament entre el mon aristocràtic que troba el seu mercat.

Hinchecli.- Indubtablement, te raó.

Brannegan.- I està clar que la tinc! Ja ho sabia.

Fixis com interessa la novel·la que ara

Hinchecli.- estem publicant "L'amor en el fons de

Brannegan.- la mar". Aixó ens diu el camí que hem

de seguir. ¿Perqué no seguim amb nícies

ses d'aquestes sobre les dependentes dels

Hinchecli.- grans magatzems, sobre les minyones de

Brannegan.- servei o sobre qualsevol altre tema que

estigui a l'abast de l'interés dels nos-

tres llegidors?

Hinchecli.- Es exactament aixó el que jo penso. Vos-
té recorda l'èxit de Nancy ^{Vurgis} Voorhees?

Brannegan.- I es clar que si. Jo ja era al diari a les
hores.

Frenc .- Ja me'n recordo. Fou aquella mecanógrafa
que va matar el seu principal, veritat?

Hinchecli.- Aixó mateix. Precisament ara tinc l'home
que es podria encarregar de fer una sé-

rie d'articles sensacionals amb veritables revel·lacions sobre aquest afer. És segur de que és aixó el que ens manca.

Brannegan.- Doncs no perdem temps. Ella era la seva mecánografa, veritat?

Hinchecli.- Sí

Brannegan.- Es un cop segur. Figureu-vos. Totes les mecanógrafes s'empassarien adalrades una informació aixís.

Hinchecli.- No hi ha dubte.

Brannegan.- Es clar que no, ~~hi ha dubte~~. Cal convenir que el nostre punt flac és la redacció. Es per aquí per on coixeja el diari. No tinc res a dir, personalment, contra Randall. Però caldrà cridar-li l'atenció.

Hinchecli.- Senyors em sembla que ja no hi ha res mes a discutir fins que Randall torni. No obstant, crec que serà millor que no se'n vagin. Després els avisaré. Mentrestant, mirin de trobar idees noves.

(Tots s'aixequen.)

Frenc .- Si no fos a la redacció, fàssim avisar

a la secció d'expedicions.

Bujol

(Brammegan i French surten.)

Hinchecli. *ES*

(Aixecant-se i posant-se els lentes!)

Escolti Mis Edwards. Té a ma els articles
sobre Nancy *Margis* ~~Vernees?~~

(Miss Edwards va vers ell amb els
articles.)

Moltes gracies. Els ha llegit?

Mis Edwards.- Si, senyor.

Hinchecli.- I que li semblen?

Edwards. .- Em sembla que no queda gaire clara la
part del fill natural.

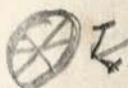
S'APAGA L'ESCENARI.

*S'apaga
al llum*

Quadre -2-

Hi ha dugues portes. Una que porta al despatx de Randall darrera del qual se suposa que hi ha el rebedor. L'altre porta du a una altra habitació. Al fons un arxivador i al costat una cadira. Sobre l'arxivador una fotografia d'Smith arrepenjada a la pared i papers escampats. Damunt de la porta del fons una gran fotografia de Lincoln. Dugues taules, una a cada costat d'escena. Damunt de la de Randall una grossa fotografia de Dempsey i al costat d'aquesta una altra de Lloyd George. Mes enllà una altra fotografia de Mussolini. A la paret de l'esquerra un retrat de Wilsson. Escampats pels murs fotografies de boxejadors, etc. Penjen del sostre lamparès amb pantalla verda damunt de cada taula. Damunt de la de Randall, teléfon interior i exterior, llapissos, etc. Sobre la taula de la Secretaria una màquina d'escriurer, etc. L'acció passa a la tarda. Mis Taylor dreta darrera la taula de Randall. Un exemplar de "LA ÚLTIMA HORA" amb grans titulars: "Crim sensacional"

(Sona el timbre del teléfon.)

Timbre

Miss Taylor.-

(A la taula de Randall.)

Mr. Randall no hi és en aquest moment.

No, senyoreta. Vol deixar-me algun en-

càrreg? Ho sento molt senyoreta. Es en

una junta. Trucarà mes tard? Molt bé.

Ja li diré.

Artur *Et* ..

(Entra amb unes galerades. Va a la taula de Randall i consulta uns papers.)

Senyoreta, aquí fora hi ha una senyora que s'espera per a parlar amb el Director. Duu una carta del Director de "Les Noticies" de Chicago.

Miss Taylor.- Que s'esperí.

Artur .. Hinchcliffe li ha dit que podria ocupar la plaça de la senyoreta que se'n va anar.

Miss Taylor.- Valga-m Deu, quina pressa porten aquests senyors! Acaben de acomiadar-ne una i desseguida pensen en cobrir la vacant, sense ni tant sols informar-se.

timbre
teléfono - 2 -

Artur .- On és el director? (S'asseu a l'esquerra de la taula llegint "La Última Hora".)

Mis Taylor.- Com vols que ho sàpiga jo?

Artur .- I a mi quan m'enjugarà al carrer?

Mis Taylor.- Vosté no és cap senyoreta.

Sona el timbre del teléfon.)

Si. El despatx de Mr. Randall. Si, senyoreta. No és al despatx en aquest moment. Trucarà després? Molt bé. Ja li diré.

Deixa el receptor.)

Aquesta és la que fa quatre.

Artur .- Oh! Randall té molt bones relacions entre les senyores.

Mis Taylor.- No té creencies de cap mena, vosté?

Artur .- Que está de broma! Randall em va prometre una plassa de reporter.

Mis Taylor.- Te molt d'interés per vosté. Diantre com tarda! Estic dessitjant qu'arribi perquè ja voldria ésser a casa.

Artur .- Doncs em sembla que en té per estona. No deurá arribar fins a mitja nit. Jo no sé

Hinchecli. -- com s'ho fá. Però, és que no dorm aquest home?

Mis Taylor. -- Sap a quina hora sortiem ahir? A dos quarts de quatre.

(Pausa.)

Artur -- Se'l veu molt preocupat a Mr. Randall.

Mis Taylor. -- Si vol envellir abans de temps, fassis director d'un diari. Als trenta anys semblará que en tingui quaranta cinc.

Artur -- I vosté no n'está enamorada?

Mis Taylor. -- No sigui ximple.

Artur -- Doncs és estrany, perquè si jo fos director em casava amb vosté demá mateix.

Mis Taylor. -- Soc mes feliç essent la seva secretaria. Però que estic dient ara? Vagi-se'n d'aquí desseguida.

Artur -- Está bé dona, está bé.

Calbré P

Hinchecli. *EF*

(Surt.)

(Entra amb els articles.)

No ha tornat el Sr. Randall?

Mis Taylor. -- No, Mr. Hinchecliffe. Ha sortit un cop acabada la darrera edició.

Hinchecli .- Però vosté l'espera, no?

Mis Taylor.- Si. És segur que tornarà. Sempre treballa fins molt tard.

Radall.- *EF*

(Entra i va cap a la seva taula.)

M'esperava?

Hincheclif.- Si Randall. Tinc de parlar amb vosté.

Mis Taylor.- Hi ha una senyoreta que l'espera. Diu que ha estat empleada a "Les Notícies" de

Hincheclif.- Chicago.

(Recull uns papers i va cap a l'arxivador.)

Hincheclif.- He dit a aquesta senyoreta que potser vosté podria col·locarla. Té bon aspecte.

Randall .- Està bé. Després la veuré.

Hincheclif.- Perfectament. Ara potser que avise-m a French i a Brannegan. Desitjo que tots els departaments marxïn d'acord.

Randall .- Miss Taylor, avisi a French i a Mr. Brannegan que vinguin.

(Surt Miss Taylor.)

Hincheclif.- Randall, el que més estimo en vosté és el seu temperament batallador. Vosté

Hincheclif.- va satisfer-me plenament durant el període constructiu del nostre periòdic.

Randall .- Moltes gràcies.

Hincheclif.- No obstant, em sembla que vosté s'inspira en un tó d'ironia que no és convenient per la nostre publicació.

Randall .- Vol que li presenti la meua renúncia del càrreg?

Hincheclif.- No corri tant i parle-m amb calma. Som

Randall .- en un món que estima les coses pràctiques i cal inspirar les nostres accions

Hincheclif.- de manera que vagin d'acord amb els

Randall .- temps.

Randall .- Ja veig cap on tira vosté: la circulació del nostre diari, oi?

Hincheclif.-

Hincheclif.- Amic meu, el tiratge, per un diari, és sang de la seva vida. Els diaris com el nostre necessiten grans tirades. L'èxit dels diaris es la gloria dels seus directores.

Randall .- La meua gloria és molt petita.

Hincheclif.- Resumint, Randall, cal que ens situem. Porto invertits en el periòdic set milions de dolars i aixó em lliura de tot sentimentalisme. Estem en situació d'augmentar el nostre tiratge i, al mateix temps, elevar el nivell dels sentiments femenins.

~~(S'asseu i deix els diaris que duia damunt de la taula.)~~

Randall .- Com?

Hincheclif.- Suposi, per un moment, que ha estat sequestrada una noia.

Randall .- Després d'una escapada misteriosa en automóvil?

Hincheclif.- Aixó mateix. I que la policia fa inombrables esforços per detenir el qui l'ha raptada. Necessito un reporter que vaigi a veurer la mare de la noia. Vull fer ressaltar els motius morals i ens cal saber si la mare ja havia advertit a la xicota dels perills que suposa una excursió en automóvil en companyia d'un des-

Miss Taylor.- conegut. Si ho va fer, és una lliçó per
 Mincheclif.- a totes les noies i si no ho feu, és una
 lliçó per altres mares. Li dic aixó per-
 què he estat parlant amb Brannegan i amb
 French i he discutit amb élls sobre un
 nou reportatge. Es tracta del célebre
 cas de Nancy Voorhees. Vaig a donar-ni
 una referéncia per a que pugui orientar-
 se.

(S'aixeca. Entren Brannegan i
 French prescendits de Miss
 Taylor. Aquesta va cap a la
 seva taula.)

*Americ
 Cabré E
 Alonso*

Brannegan *EF* Gastem massa amb la qualitat del paper.
 French .- No és aconsellable gastar paper pitjor.
 Brannegan .- Perqué aixó?
 French .- Perqué els clixés surtirien fets una
 taca.

(Aixó ho parlen depressa entre
 elle.)

Mincheclif.- Endavant, senyors.

Randall .- Posi-m amb la secció d'esports.

Mis Taylor.- Desseguida.

Hincheclif.- ~~(Sentant-se.)~~

Seguin. Mr. Randall i jo...

~~(Brannegan pren una cadira i la
posa entre Randall i Hinchecli-
ffe. French dret al costat de
Brannegan.)~~

Randall .- ~~(Al teléfon interior.)~~

Es vosté Malley? La seva informació és molt interessant però per la mort de Deu! ocupis mes dels caballs. No oblidí que és una de les coses que més interessen del nostre diari. Poturi que es donguin impresions sobre els futurs guanyadors.

~~(Deixa el receptor.)~~

Hincheclif.- Senyors, permetin-me que els hi digui que el nostre diari, d'un temps ençà ha prés un tó excessivament seriós.

Randall .- Semblant al "Times" veritat?

Hincheclif.- Es precís canviar d'orientació. Si vostés em proporcionen deu linotipie-

- Franch tes més i em deixen donar les darreres cotitzacions, serem el periódic número ú de la ciutat.
- Hincheclif
- Brannegan.- Però a qui interessen les finances? Si ja no hi ha ningú que tingui un céntim!
- Brannegan
- Randall Precisament per aixó. Cerquen la manera de ferlo. El que a mi em preocupa és el tiratge i d'aquesta manera augmentaria enormement.
- Randall
- Hincheclif.- I vosté Brannegan perquè no consegueix més anunci?
- Hincheclif
- Brannegan . . . Haig de contestar el de sempre: Ningú anuncia com no sigui a base de gran tiratge!
- Randall
- Franch No soc quí per donar concells Mr. Randall, però em sembla que el que sobra al diari son telegrams.
- Brannegan
- Randall Però si en publiquem poquíssims! La dificultat está en que el nostre diari no interessa. Jo crec que hauriem d'anular la secció religiosa i suplir-la amb dugues págines d'humor.

- French .- I perquè no amb un reportatge sensacio-
nal? aixó és el que apasiona al public.
- Hincheclif.- Precisament recordaba a Mr. Randall el
cas de Nancy Voorhees.
- Brannegan .- Aixó és el que convé.
- Hincheclif.- Reconeugi Brannegan, com ho faig jo,
que no hem pogut ocuparnos de rés, sen-
sacional, fora de la política.
- Randall .- Fa molt temps que en aquesta ciutat no
s'ha comés cap crim.
- Hincheclif.- El cas de la mecanógrafa Nancy Voorhees,
no el recorda vosté?
- Randall .- Es clar que si. Jo era a Nova York.
Va matar el seu principal, que era el
rei del coure.
- Brannegan. 1- Potser fora bó que s'ocupés el mateix
Randall d'aquest reportatge.
- Hincheclif.- No dubte-m més i llencen-nos a l'aven-
tura. Aquest afer interessará a la
joventut d'avui. Jo ja l'he encarregat
i está en bones mans. Potser fora con-
venient, Randall, que Isopod que s'en-

carrega de la secció de religioses, fes uns comentaris a cada article.

Randall .- Miss Taylor. Enviïns a Isòpod.

(Miss Taylor parla pel telèfon interior.)

Brannegan .- Aquesta Voorhees no va tenir una criatura amb el seu amant?

Hincheclif.- Crec que si. Randall ja tindrà en compte que aquest és precisament el punt moral del qual hem de treure partit, i crec que és Isopod qui té de fer els comentaris. Es precis servir-se més d'Isopod: es un xicot que agafa el tó que a mi m'agrada. Per exemple, com a próleg d'aquest reportatge podria posar-hi el pensament de Sant Marc que diu "Els amors dels homes provoquen mals pensaments d'adulteri, del crim, etc."

(Entra Isopod.)

Randall *Amorós* *X* *ES* No està mal pensat. A més, Sant Mateu no cobra drets de reproducció.

Isopod .- Si Isopod. Ens agradaria canviar impre-

sions amb vosté sobre uns projectes.

Isopod .- Suposo que no passa rés de nou, veritat

Mr. Hincecliffe?

Hinceclif.- No s'esveri home!

Isopod .- Verdaderament estic esverat, i si m'ho permeten els diré perquè.

Randall .- No perde-m temps. El que interessa, Isopod, es que ens escrigui una dotzena de sermons sobre la dóna sorpresa en adultèri. D'avui en endavant en sorprendre-m una dotzena cada dia.

Isopod .- Jo faré el que vostés em manin.

Hinceclif.- Mr. Randall bromeja, Isopod.

Randall .- Anem a fer un reportatge sensacional referent al crim comés per Nancy Voorhees. Vosté es recorda d'aquest fet?

Isopod .- No senyor, però és igual.

Randall .- Ja m'ho pensava. Era la mecanógrafa d'un tal Rogers i, quan estava a punt d'esser mare, Rogers es negá a casar-s'hi. Aleshores, ella va assassinar-lo. El jurat no la va declará culpable en mérits

del seu estat. Comprén?

Isopod .- Si senyor, Es una història molt bonica.

Hincheclif.- Vosté ha de treure partit, sobretot, del factor moral. Convé que es digui que les noies treballadores no han de tenir massa familiaritat amb els seus principals, sobretot fins a l'extrem de...

Randall .- Acabi la frase Isopod.

Isopod .- Si. Fins a l'extrém de fer-les mares. Es un treball extraordinari poc agrait.

Hincheclif.- Exacte. I les mares deuen exigir de les seves filles que, per circumstancies especials tenen de guanyar-se la vida, que els expliquin com empleen el seu temps. A l'arribar aquí podrem extendrens.

Franz .- Publicarem intervius amb els jutges del Tribunal de menors i amb els entesos en questions socials.

Randall .- Em sembla que jo ho veig.

French .- Però com arribarem a posar-nos en contacte amb la familia Voorhees?

Hincheclif.- Aixó no em preocupa. L'interessant és un

titol de sensació, com per exemple:

"El crim de la mecanógrafa enganyada".

Imprimirem unes quantes centes mils postals i les enviarem a totes les mecanògrafes de Nova-Yorck.

Isopod .- Es una idea excelent, monumental.

Hincheclif.- Cada postal aniria amb aquets titulars: "Alerta mecanògrafes"! no us enamoreu dels vostres amos!" i a continuació anunciariem el reportatge sensacional del nostre diari.

French .- M'agradaria veure alguna d'aquestes postals abans no s'enviin.

Hincheclif.- La tindrà, encara que no sigui mecanógrafa.

Brannegan .-

~~(Aixecant-se i apociant-se en el respall de la cadira.)~~

Com que suposo que no em necessiten, jo els deixo.

Hincheclif.- Si, em sembla que ja estem llestos.

French .- Crec, Randall que avui podrem vendre cinc mil exemplars de més de l'edició

Isopod .- de les cinc.

Randall .- Ja ho he previst i he donat les ordres.

(French i Brannegan surten i deixen la porta oberta.)

Esperis, Isopod. Tinc de parlar amb vosté.

Hincheclif.- M'entusiasma aquest reportatge, Randall.

Tinc confiança de que aixó anirà be.

Randall .- Hi pot confiar. Jo faré tot el que estigui de la meva ma.

Hincheclif.- Aixís m'agrada sentir-lo. Com en els primers temps.

(Surt.)

Randall .- Ara vosté, Isopod.

Isopod .- Mani.

Randall .- Com a proleg d'aquets afer i com a base d'aquet reportatge, no m'oblidi el seté capítol de l'epistola de Sant Marc.

Isopod .- (Fent-ho.) Vaig a anotar-m'ho.

Randall .- Els temps moderns ho exigeixen. Crims, adulteris. (Riu.) Oh! Hinchecliffe el magnífic! El rei de la força.

Isopod .- Em necessita per alguna altre cosa?

Randall .- (A Miss Taylor.)

Posi-m amb l'encarregat de darreres informacions.

(S'aixeca amb el reportatge a les mans.)

Miss Taylor.- (Al telèfon.) Posi-m amb darreres informacions.

Randall .- (A Isopod.) Si. Vaigi al rebedor i digui a aquella senyoreta que espera, que pot entrar. I, alerta: com que és molt aixerrida, que no li fassi perdre el cap.

(Sur t Isopod. Randall creua l'escena a poc a poc i dona a Miss Taylor el reportatge. Aquesta el deixa al seu costat.)

Qué li passa?

Miss Taylor.- Darreres informacions comunica.

(Deixa el receptor.)

Randall .- Aixó és un mal crònic.

(Senyalant el reportatge.)

Miss Taylor.- No li agrada?

Mis Taylor.- Les meves opinions no valen la pena. Fa sis anys que estic al seu costat i han passat per les meves mans moltes coses que no m'han agradat.

Randall .- Però el seu parer en quest afer, quin és?

Mis Taylor.- Es veu que no hi entenc res en treballs periodistics.

Randall .- Vol dir?

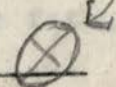
Mis Taylor.- El que em sembla és que vos tés creuen que cal concentrar l'interés del públic en la crucifixió d'una dona o en el que sigui.

Randall .- Digui'm que soc un còmic, i serà més clar. -2-

Mis Taylor.- Res de cinismes. Si alguna vegada li interessa el meu parer, porti-m a algun cafè. Aleshores no estaré a les seves ordres.

Randall .- (Anant cap a la seva taula.)

Vosté és un cas extraordinari

(Truca el telèfon.)

Mis Taylor.- Darreres informacions. Perqué ho diu

*carles
amorós*
Randall *Et*

que soc un cas extraordinari?

.- Per res.

(A Luella que entra amb Isopod i s'aseu davant de la taula de Randall.)

Que tal, com está? Perdoni un moment.

(Al teléfon.)

Suspenguí el que havíem preparat per a deixar lloc a l'informació sobre Nancy Voorhees. Qué? que no ha sentit a parlar mai de Nancy Voorhees? Fa vint anys que va enamorar-se del seu principal. Acerqui on viu, ara. Tinc entés que va casar-se després del procés. Vegi els registres de Tribunals. Si allí no troba res vagi a la policia i procuri's les fotografies que tinguin.

(Deixa el teléfon. A Luella.)

Tinc entés que vosté vé de Chicago, veritat? Sap portar un registre de fotografies?

Luella .- Si, senyor.

Randall .- Aixís podrà començar desseguida amb un

sou de quaranta dolars setmanals. Si la seva feina m'agrada més tard n'hi daré cinquanta.

(A Miss Taylor.)

Anóti-la a la nómina.

(A Luella.)

Tinc una feina especial per a V; serà la companya d'un clergue.

(Isopod la mira amb tendresa.)

Aixó pot anar bé per tots dos. Escoltim Isopod; Sap la sastreria de teatre del carrer 42?

Isopod .- Ja la trobaré.

Randall .- Vull que hi vagi i que hi llogui el millor equip de pastor que tinguin. No es preocupi per la despesa. El coll, l'armilla, tot.

Isopod .- Es que...

Randall .- Res, fassi el que li dic i prou.

(Al teléfon.)

Digui, digui.

Isopod .- Es que, Mr. Randall....

timbre
7-2-

Randall.- Calli, si pot!

(Al teléfon.)

Escrigui.

(A Miss Taylor.)

Nancy Voorhees, es va casar amb Miquel Townsend, caixer del Metropolitan Nacional.

Viu al carrer 72 nº 184, quart. Té una filla. Molt bé. Perfectament.

(deixa el receptor.)

I ara, Isopod, es posa els habits i s'en vá cap allá amb tota l'humilitat cristiana. Tant se m'en dona de com s'ho fassi, però, cal que obtingui hora per una entrevista amb els Townsend. Si aconseguix l'interviu amb Nancy Voorhees li daré una gratificació extra de cinquanta dolars. (S'aixeca.) No oblidi que ens trobem davant d'una dona que va cometre l'assassinat del seu amant, ara fa vint anys. El nostre reportatge te de començar desde molt abans de cometre el crim. Em cal fer creixer l'interés desde la secció de notícies i és en aixó que

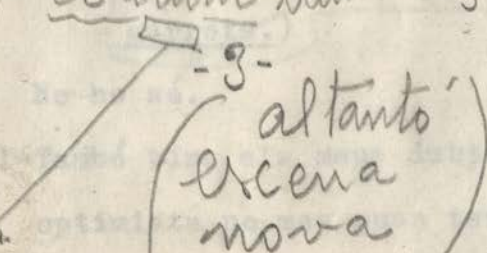
podrà ajudar-lo Luella.

(A Luella.)

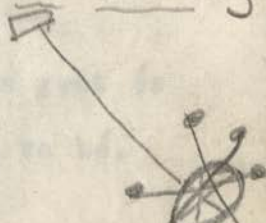
Vosté treballarà junt amb Isopod i mentre ell fa el que pot per una banda, vosté parla amb els veïns i es procura una informació completa. Par-li amb l'adroguer, amb el sastre, que se jo! amb tothom qui pugui tenir relació amb la protagonista. Informis de l'opinió que en tenen. Comprobi si és catòlica o protestant, on té la filla, a quina escola vá. I no oblidin que, per damunt de tot, ens interessa una bona informació gràfica. Fotografies, fotografies, fotografies.

(S'apaga l'escena.)

*s'encen
el llum timbre 3-
-3-
(al tanto
escena
nova)*

*s'apaga
el llum 3-*

Nancy .- En Quadre -3-

La casa dels Townsend. Una habitació modesta, ben parada de districte dels gratacels de Washington. dugues portes. Una que duu a la cambra de Nancy i una altra que porta al carrer; Un finestral amb cortines blaves. Un aparell de radio. Una tauleta, cadires, un silló comfortable junt a la paret i, al seu costat, una pantalla de peu. Alfombra, Fumador. Els llums encesos. Un retrat de Jenny damunt la taula al costat de la capsa del tabac. Una pipa i servei de café. Damunt la taula un altre servei de café i, penjat a la paret, el teléfon amb el seu indicador. El xal de Jenny damunt d'una cadira. Parlen i riuen.

*Vila
Ventayols
curato
furnernat*

Nancy.-

(Sentada en una cadira, fumant.)

El teu pare té tota la raó.

Jenny.-

Devant de la taula, encenent una cigarreta.

No ho sé.

Miquel-També tinc els meus dubtes. La gent és optimista no mes quan tot els va bé.

Nancy .- En aquets temps fa de molt mal aconsellar que una parella es casin.

Felip .- El meu pare és home previsor.

Nancy .- I molt sortós.

Jenny .- La sort és d'aquell que la cerca.

Nancy .- Jenny!

Jenny.- Es aixís. Després de tot, els deutes fan creixer les ambicions.

Nancy .- Veieu quina mena de filla?

Felip .- Es deliciosa.

Miquel .- (Cantant.) Deliciosa moreneta... A

Nancy .- quina hora comencen al teatre, Jenny?

(Ompla la pipa i l'encen.)

Jenny .- Em sembla que arribarem a la meitat del segon acte.

Nancy .- Bé, i que hi diuen els seus pares?

Com están?

Felip .- Están bé, gràcies. I a proposit, Jenny,

ja no m'en recordava. Som uns grans

personatges: "El Non Industrial" par-

la de nosaltres. "El fill d'un famós

industrial contraurá aviat matrimoni..."

- Jenny .- Molt bé Felip!
- Nancy .- I qué més diu?
- Felip .- Ens dediquen mitja plana. Aixó que la mamé sempre ha enviat notes a les revistes de societat, i, fins ara, no n'hi havien publicat mai cap.
- Jenny.- A mi el que m'agradaria és que alguna revista publicués el meu retrat.
- Felip .-No fassis com la mamé, que no te altra preocupació que la de buscar el seu nom en les notes de societat.
- Nancy .- Aixís a ella li deu saber greu que no se celebri el casament amb tot luxe?
- Felip .- I tal! Si ja tenia la llista dels invitats preparada. Però quin remei li quedarà!
- Jenny .- A mi m'agradaria casar-me no mes civilment.
- Nancy .- Ai no! Es millor per l'esglesia.
- Miquel.- Si. Diuen que aquets casaments duren mes.
- Felip .- Fent-ho aixís, sembla que et prenguis un antitóxic.

Miquel.- Com s'ha tornat la gent del dia! No ho entenc. Perqué no os en aneu a les catarates del Niagara?

Felip .- Hi ha massa aigua.

Jenny .- Mes ens estimem un lloc quiet i que en lloc d'aigua hi hagi un bon xampany. Ja us dedicarem la primera botella.

Miquel.- (Casariciant a la seva muller.)

Jenny .- I que ens respecteu poc!

Nancy .- Qui en té la culpa, a veure?

(Truca el teléfon.)

Miquel.- Espera.

(Va al teléfon.)

Jenny... Qui deu ésser?

Felip .- Ja ho veure-m.

Miquel.- Dígui? Amb qui parlo? Isopod? Si, jo

Jenny .- soc Townsend. Perdoni un moment.

Miquel.- Au ving, (Als demés.)

Un tal Isopod que demana si el volem rebre. Diu que és un pastor. Deu ésser el que té de casar-te, Jenny.

Jenny .- No se. Vols dir Felip?

Felip .- Segurament.

timbre
teléfon
2

Nancy .- Està clar. Deu voler informar-se abans de la cerimònia.

Miquel.- Així li dic que vingui?

(Al telèfon.)

Perdoni que l'hagi fet esperar. Agraïrem molt la seva visita. Fins a després.

(deix el receptor.)

Abans d'una hora serà aquí.

Henny .- Com ha dit que es deia?

Miquel.- Isopod. I ara fills meus, anem per feina. La vostra mare i jo tenim de parlar d'una cosa que vosaltres no podeu sentir. De manera que, aneu-se'n. Llegiu el diari i no torneu fins que hagin passat cinc minuts.

Jenny .- Que deu ésser aixó, Felip?

Miquel.- Au vinga, vinva. Aneu-se'n, i fins d'aquí cinc minuts...

Felip .-

(S'axe-ca i segueix a Jenny qu'acaba de sortir.)

Aixó de casar-se és una cosa meravellosa.

Miquel.- Compra-m els diaris de Wall-Street.

(Felip tanca la porta. A Nancy.)

A la fi!

(Miquel va cap a la radio i la
destapa.)

Nancy .- Ja está bé home. Deixa-ho.

Miquel.- El commutador nou que he portat on és?

(Nancy li dona.)

Nancy .- No se perquè has gastat tants diners.

Miquel.- Que no et recordes del que ens ha dit
la nostre filla? Els deutes son la cau-
sa de l'ambició de la gent.

(sona la radio.)

No cal pas que comencem a estalviar, ara
que ja som vells.

(Per l'aparell.)

Es un aparell meravellós. Sentire-m to-
tes les estacions que ens interessin.

Nancy .- Aquesta noticia que publica la revista
de que ens parlava Felip...

Miquel.- Escolta, escolta aixó.

Nancy .- Em fa posar nerviosa. (Sáásseu.)

Miquel.- No se com ets.

*trou
la
radio*

Nancy .- Ja deia jo que la mare de Felip es cuidaria de la propaganda...

Miquel.- Anant a seurer al costat de Nancy.

Nancy .- No coneixes aquesta música? Es aquell

Miquel.- tema que varem sentir, quan la nostre lluna de mel...

Nancy .- Sí, un vespre varem anar al concert...

Miquel.- Escolta i calla. (se senten les veus de Felip i Jenny.)

(diuen)
Ventanyols
chorato
Nancy .- Ja son aquí.

Felip *es*.- Som nosaltres.

(Porta els diaris inclos "La Última Hora". Jenny deixa el xal en una cadira. Nancy es dirigeix a Miquel.)

Miquel.- (Senyalant l'aparell.)

Jenny .- Bé, que no ho veieu?

Felip .- (Desde la porta.)

Es per nosaltres? Es espléndit!

Jenny .- (També desde la porta.)

Maravellós!

Felip .- (Examinant l'aparell.)

*La Radio
toca un
Fox-trot*

Es el millor que he vist.

Jenny .-

(A Miquel.)

Perqué ho has fet, papá?

Nancy .- Estic contenta de que us agradi.

Miquel.- Ara el que tens de fer (Felip és construir una casa per l'aparell. Vols que ballem Nancy?)

Nancy .- Però si no es pot seguir el compas d'aquesta música.

Jenny .- Busquem un altre estació.

(Nancy va cap a l'aparell i cerca un altre estació. Sona un fox-trot.)

Felip .-

(Deixa els diaris i es queda amb "La Última Hora".)

Escolta Jenny.

Jenny .- Tu llegeix el diari. Tinc entés, senyor papá, que m'has invitat a ballar aquest fox-trot.

(Ballen pare i filla. Nancy treu el cendrer i el buida a una escupidera.)

Miquel.- La teva mare sempre em diu que quan ballo
avenco els genolls.

Jenny .- Ara la gent quan balla s'acosta mes. Tu
balles a la moda antiga.

Felip .- (Llegint.) Mira Jenny "Demá temps calorós
i cel clar".

Jenny .- Magnífic.

Nancy .- Quin diari ho diu?

Felip .- "La Última Hora". No ho ha vist?

Nancy .- No l'he mirat.

Jenny .- Vols fer el favor de ballar bé?

Felip .- "Elena Wills, la famosa aventurera, mare
de sis fills, declara al nostre enviat
especial, que sacrifica la seva vida pel
bé dels seus fills" (Pausa.) "Revelacions
sensacionals sobre el cas de Nancy Voor-
hees" "Reportatge de sensació que comença-
rá a publicar-se en la nostre edició del
dilluns. Mireu la página cinquena.

(Miquel deixa de ballar i mira
a Nancy amb intenció.)

Jenny .- Ei! La meva parella.

Miquel.- Aquest aparell crida massa. Arregla'l.

Felip .-

(Mentre Jenny va a la Radio.)

"El vinent dilluns "La Última Hora" començarà a publicar revelacions interesantíssimes del crim de Nancy Voorhees".

Jenny .- (A Felip.) Quina pena més gran la meva, de tenirme de casar amb un home que té el vici de llegir cridant!

Felip .-

(Nancy sentada davant la taula, comfosa per les notícies.)

Aquí: "La veritable historia de la bella mecanógrafa que va matar a Rogers, la sabran els nostres lectors el vinent dilluns".

Jenny .- Deixa-t de llegir i escolta.

(sentada davant de Felip.)

Ja saps quina hora és?

Felip .- Tres quarts de vuit.

Jenny .- Encara ens queda temps.

Felip .- Demà a aquesta ehora ja empaitarem la felicitat a cent kilometres per hora.

Jenny.- No t'ho creguis. Em sembla que ja ens ba-

Jenny.- rallarem. *mmá.*

Felip.- Que n'ets de criatura!

Jenny.- Vull que al menys em diguis que m'estimes, deu cops cada dia. Aixís al menys una vegada em creuré que és veritat.

Felip.- No t'ho diré deu vegades, no; t'ho diré sempre.

Jenny.- Així sí que no ens quedarà temps per a barrallar-nos.

Miquel.- A veurer a quina hora arribarà aquest capellá!

Jenny.- Ja voldria que s'hagués acabat tanta cerimonia.

Miquel.- Ens farà fer tard al teatre.

(Dona el xal a Jenny.)

Jenny.- Vá, perquè l'esperes?

Miquel.- Li he dit per teléfon que el rebria, i voldria dar-li tots els detalls que em demani de vosaltres.

Felip.- Aleshores, no us sembla? será millor que comence'm a passar nosaltres.

Nancy.- Si, si. Bona nit:

Jenny.- Bona nit, mamá.

Nancy.- Si quan arribes ja estic adormida, des-
te-m, Jenny.

(Surten Felip i Jenny i tanquen la
porta darrera seu. Pausa. Miquel
i Nancy es miren.)

Que será de nosaltres Miquel?

(S'asseu devant de la taula.)

Miquel.-

(S'aixeca, agafa "La Última Hora", la
consulta nerviós i va cap a la Radio
i la tanca.)

No saben ni el teu nom ni on vivim. El
millor será anar-nos en d'aquí.

Nancy.- Ens trobarán.

Miquel.-Etic segur de que podem escapolir-nos
abans de que descobreixin rés.

Nancy.- Es poden valdre de tantes armes!

Miquel.-I encara pode-m esperar fer-los callar.
Quan es donguin compte del que la seva
campanya significa per a nosaltres...

(Anant vers ella.)

Tinc una idea, Nancy.

Nancy.- Perqué no ens deixen tranquils?

Miquel.- Si aquest Isopod fos un home raonable..

Nancy.- No pode'm parlar d'aixó amb un estrany.

Miquel.- No és un intrus; és un sacerdot; i ens ajudarà. Potser l'Església podria demanar al gerent...

Nancy.- Però tu t'imagines que...

Miquel.- I és clar, dona! L'Església té molta influència. Si un rector o aquest mateix capellà.

amorós
Es

Truquen

(Truquen, Nancy s'aixeca, mira a Miquel. Aquest s'aixeca, obra la porta i entra Isopod.)

Bones tardes.

Isopod.- Bones tardes.

Miquel.- Vosté és el Dr. Isopod, veritat?

Isopod.- Efectivament.

Miquel.- Entri, fassi el favor.

Isopod.- (Vestit de pastor protestant.)

Mercés. Suposo que la meva visita no serà inoportuna?

Miquel.- De cap manera. La meva muller...

Isopod.- Molt de gust; com està?

Nancy .- Molt bé, gracies.

Miquel.- Permeti-m, el barret.

Isopod.- Gràcies.

(Dona el barret a Miquel que el
deixa sobre una cadira.)

Nancy .- Segui.

(S'asseu Isopod.)

Isopod.- Agraïdíssim. Estant magníficament instal-
lats en aquesta casa.

Miquel.- Vol pendre una tassa de té amb nosaltres?

Isopod.- Gracies, no acostumo.

Miquel.- Espero que em dispensarà. Però la falta
de costum de dirigir-me a un sacerdot,
farà potser...

Nancy .- El meu marit vol dir que com que no te
costum d'anar a l'Esglesia...

Isopod.- M'en faig càrreg. Desgraciadament son t
tants els que manquen a aquesta obligació

Miquel.- Ens en hem de corretgir, Nancy.

Nancy .- Tant que ens agradaria sentir les seves
prédiques.

Isopod.- No predico gaire; no obstant haurien de procurar complir com Deu mana. De totes

maneres, suposo que vostés deuen combregar sovint?

Nancy .- Va!, desde que erem unes criatures.

Miquel.- Jo, pensí que procedeix d'una família calvinista.

Isopod.- Es una pena veure el mon dividit en tantes sectes. Vosté és el senyor Townsend, banquer, veritat?

Miquel.- Estic empleat en un banc.

Isopod.- Si, si, ja vull dir aixó. Però la seva senyora segurament que no li té de faltar temps per...

Nancy.- Ai Doctor! si soc tant poc amiga de sortir de casa!

Isopod.- No sigui aixís, senyora. A judicar pel que m'han dit de vosté.

Nancy .- (Confusa.)

Peró que li han dit de mi?

Isopod.- Qué és una senyora molt de sa casa i una bona mare. Ai senyor! dona goig,

en el temps que correm de topar-se amb una senyora a l'antiga.

Nancy .- Vosté es molt amable.

Miquel .- A les nostres velles tradicions podem agrair el mérit d'haver pujat una filla en els bons

costums.

Isopod .- Aixís ho crec. Diuen que és una bellesa. A

qui s'assembla, al pare o a la mare?

Nancy .- No sé...

Miquel .- Es igual que la seva mare. On tens aquella

fotografia? Porta-la Nancy.

Nancy .- Espera. (Va cap a la taula.) Ara li ensenyaré

Isopod .- I digui'm. El nom de Jenny és un diminutiu de Joana?

Nancy .- Explica-li, Miquel.

Miquel .- No, no. El nom de la nostra filla és Jenny.

Isopod .- Perdonin la pregunta, pero com que els noms

ara segueixen tant les modes! He batejat a

tanta gent en el meu carrec! Encara em recor-

do de quan tothom posava Pere als seus menuts

i de que després va venir la moda dels Joans.

Nancy .- Vet-aquí el seu retrat, Doctor.

Nancy .- Si possetres li demanave'm un consell.

Isopod .- Es una veritable bellesa. I el seu mateix retrat, senyora.

Nancy .- No, no, jo no era bonica com Jenny, veritat Miquel?

Miquel .- Erets igual que ella.

Isopod .- Perque no em deixen aquest retrat?

Miquel .- Oh! no crec que sigui necessari, no li costarà de conèixer-la. No em penso que demà hi hagi molts casaments.

Isopod .- Es que sempre que podem ens agrada conservar les fotografies dels nuvis.

Miquel .- Pensi que aquest serà un casament d'estar per casa.

Isopod .- Si, si, ja ho sé, però...

Miquel .- (Sentat en el silló.) Dr. Isopod, la meva muller i jo voliem demanar-li un servei.

Nancy .- Si, Doctor; si vosté volgués ajudar-nos...

Isopod .- Si está a la meva mà...

Nancy .- Vosté, pel seu ministeri, estarà acostumat a sentir les confessions de tothom.

Isopod .- Efectivament cada dia.

- Nancy .- Si nosaltres li demanave'm un consell, vosté ens guardaria el secret?
- Isopod .- Senyora Townsend, aquests son els manaments de l'Esglesia.
- Nancy .- Doncs bé, doctor, estic seriosament preocupada per la felicitat de la meva filla.
- Isopod .- Potser seria millor que vosté parlés amb el meu superior.
- Miquel .- Tenint en compte que vosté és un ministre de Déu i un home de bon judici...
- Nancy .- No podem perdre temps doctor. Jenny es casa demá.
- Isopod .- Estic sorprés, senyora.
- Nancy .- (Va cap a la radio, agafa la "La Última Hora" i la dona a Isopod.)
Vet-aquí un diari (Miquel s'aixeca mentre Isopod llegeix.)
Jo soc Nancy Voorhees. (Isopod s'aixeca amb el retrat als dits i deix el diari.)
- Isopod .- Que em diu, senyora Townsend?
- Nancy .- Jenny no en sap res (Aixecant-se.) de tot aixó. Ni tan sols sap que el meu nom sigui

Voorhees. Ignora tots els detalls del crim.

Isopod.- Jo no m'explico, senyora... *(precipitadament)*

Nancy .- Perquè no val gerent d'aquest diari i li demana que desisteixi dels seus projectes?

Isopod.- Li asseguro, senyora, que em deixa perplexe,

Nancy .- Ho comprenc. Però jo no li demano per mi. El

Miquel que jo vull és que la meva filla no sigui res-

Nancy ponsable del meus pecats. Estic segura de que

Miquel si fos l'església la que ho demanés al periód-

dic... Si ells sabessin els resultats que pot

Nancy dur la seva campanya...

Isopod.- (Agafant-li les mans.) Senyora Townsend, hi vaig desseguida. Faré tot el que pugui. Ja

Nancy veig que no hi ha temps per perdre.

Miquel .- (Agafa el barret. Tornant enrera)

Isopod.- Una idea. El nuvi potser tingui alguna influència. Donguin-me el seu nom. Devegades aixó pot donar la balança.

Nancy .- Es diu Felip Weeks. El seu pare té una indústria metal-lúrgica.

Miquel .- No et precipitis Nancy.

Isopod .- (Rapit.) Weeks? Está bé, moltes gracies.

Nancy .- El reporter religiós és el doctor Isopod.
Estan perduts!

Fins una altra estona.

Nancy .- Bones tardes. (Surt Isopod precipitadament)
Miquel, et sembla que conseguirà el que necessitem? Llastima que no li hagim dit que ens telefoni.

(Es deixa caure en un silló.)

Miquel .- Nancy...

Nancy .- Qué vols?

Miquel .- No t'ha fet estrany que no sapigués el nom d'En Felip?

Nancy .- No. Perquè? Qué vols dir?

Miquel .- Un sacerdot de l'església on els nuvis tenen de casar-se, no sabria el nom del nuvi?

Nancy .- Miquel, de què dubtes?

Miquel .- Ni tant sols coneixia el veritable nom de

Jenny. (Pausa) (Va cap a la taula i agafa el telefon.)

Escolti, 7 - 4-2-0. (Pausa) 7-4-2-0.

(Fort i nerviós.) 7-4-2-0.

Nancy .- (Agafa "La Última Hora" i s'aixeca rapida llegint el diari) Miquel! Miquel!

Miquel .- Que passa?

Nancy .- El reporter religiós es el doctor Isopod. Estem perduts!

ACTE SEGON.

Quadro primer.

El despatx de Randall. El barret de Randall al ponjarrobes. Un exemplar de "La Última Hora" i dues galerades damunt la taula. La porta de la dreta mig oberta. Randall està sentat davant de la seva taula. L'acció a la matinada.

Randall.- (Al telefon interior). A veure, digui; on és ^{Isopod?} Envïni algú a cercar-lo allà on sigui. I escolti'm bé: M'interessa començar l'afer ~~Voor-~~^{Frangio} ~~base~~ el dilluns i cal que tot estigui enllestit. Com s'enten que no hi ha notícies! Deixi-ho estar tot el de la guerra, quina importància té la lluita entre blancs i negres? Ni a mi ni al públic els interessa saber si hi ha deu mil americans a la Legió estrangera. (Sarcastic) Moltes gracies. Potser ^{Isopod} ens donarà l'idea per una capsalera sensacional. La fotografia d'ella té d'anar a la primera pàgina. Exacte. La de la presó. No és a la presó? Aleshores que hi pintin unes reixes al davant per a fer el gravat.

(Entra Artur amb noves galerades que deixa damunt la taula. Va per sortir). Espera un moment.

(A Artur) Sap alguna cosa d' *Isopod*?

Artur . - Ni una paraula, senyor Randall.

Randall.- Doncs cerqui-me'l.

Artur . - Es que ...

Randall.- (Cridant) Que me'l busqui li dic (Surt Artur.

Randall segueix parlant al telefon interior).

No li puc dir res més fins que hagi parlat amb

Isopod. L'únic que li puc afegir és que no m'interessa llençar l'edició sense aquest afer.

Fassi el que calgui, però és indispensable que

es compleixin les meves ordres (Entra Lluella i

va cap a la seva taula). Potser poguem obtenir

una declaració concreta de la senyora *Veerhees*.

Bona nit, (Ha conseguit alguna cosa? (Deix l'uricular).

Lluella.- Poca cosa.

Randall.- Ja n'hi haurà prou per a donar el primer cop.

Lluella.- Escoltim. He fet una enquesta pel veïnat. Tot-hom la coneix com a senyora *Wansé*. He descobert on anà a col·legi la seva filla.

Randall.- On era?

Lluella.- A l'escola del Sagrat Cor. M'hi vareig ficar i allí he seguit les meves investigacions.

RANDALL.- Aixís m'agrada. Una reporter amb ganes de treballar. I què li han dit?

Lluella.- Tot el que he pogut saber és que la nena fou molt aplicada, culta i intel·ligent i que era coneguda com a senyoreta ^{Townsend} ~~Townsend~~.

Randall.- Això lliga de primera. Ha vist Isopod ^{ford}?

Lluella.- Volia parlar-li d'aquest personatge. No m'agrada crear dificultats, però no vull seguir treballant amb éll.

Randall.- Que li ha passat?

Lluella.- Hem estat només uns minuts junts dintre un taxi, però, vaja, el jove no perd el temps...

Randall.- Però que dintre feien? Segurament no passarien el rosari...

Lluella.- Ell potser sí, perquè ha arribat a posar-se de genolls per declarar-se. I jo amb una mica més caic del taxi, de tantes ganes d'enretirar-me.

Randall.- No perdem temps i escolti els meus consells. Comenci a redactar les seves impressions amb aquests titulars: Nancy ^{Vingis} Voorhees (~~actriu de tel. ame-~~
senyoreta Taylor.

~~randall~~ ~~(altre)~~ és una de les poques dones a les que no espanten els crims. I aixís per aquest estil segueixi dient: Despista del tot després de cometre el crim i es refugia a l'ampar de la família tal. No recordo el nom. Compren? Seguidament parli de la filla, estabrint el contrast de la vida actual de Nancy amb el període d'agitació de quan va cometre el crim.

Lluella.- Perfectament.

Randall.- I ara a la feina. (Lluella escriu. Randall agafa novament l'auricular). Aquí. Direcció. La senyoreta *Lluella* prepara les quartilles per a la primera part. (Dret). Els titulars tenen d'agafar cinc columnes en cos major. Donguint-hi un aspecte sensacional. Està tot preparat?. Molt bé. Vinc desseguida. (Deixa l'auricular. Se sent una riallada de la Srta. Taylor que entra amb abric espell, seguida d'Artur, mentre sona el telefon. Miss Taylor va cap al telefon de la taula de Randall i deixa damunt la taula el seu moneder) (Randall ha sortit).

Artur.- (Mirant-la). Faria millor d'anar-s'en a casa seva senyoreta Taylor.

Taylor.- (Al telefon) Calli!. Coma? Que diu? (Artur va cap a ella). Ah! Isopod. Com por ésser que el Senyor Randal li hagi donat un treball tan difícil?

Artur. - Escolti. Si és Isopod, digali que el director vol veure'l desseguida.

Taylor.- (Al telefon). Quina llàstima Isopod que no poguem estar sols! Ah!. Aixó seria el cell!. Si!. Amb el meu pare i la meva mare, si li sembla! El meu pare es diu Búfal.

Artur. - Avisi'l de que el seu papà espera, des d'una finestra, els taxis dels seus pretendents amb una escopeta.

Taylor.- Escolti Isopod? Quina ruta empenirà ^{la última} ~~la última~~ hora amb ex cas de Nancy ^{Virgin} ~~Vernees~~? De de bó? No m'ho crec! (Pausa) Un moment. (A Artur) Deu protegeix l'humanitat! Diu que ha descobert una criminal excepcional. Una dona marcada per l'adulteri que vol casar la seva filla amb un jove innocent. Això és batre un rècord!

Artur. - Digui-li que no perdi temps.

Taylor.- Escolti Isopod. Anoti exactament el que vaig a

dir-li. El senyor Randal~~l~~ desitja que vingui desseguida. I parlant d'una altra cosa. Sap que penso de vosté? Que és un d'aquells que es donen cops al pit per conveniència. I d'Hinchecliffe sap que en penso? Que és un decendent del mateix Judes. I no sap que penso de Randal~~l~~? Doncs que és ... (Pausa) deixe-m'ho correr. Ja li diré quan el vegi. (Deix l'auricular, va a la seva taula i s'aseu.)

Artur . - Be, ja sé que n'está enamorada del director.

Taylor- Si si, Els amors de la mecanógrafa.

Artur . - No ho negui. Vostè es molt desgraciada.

Taylor- Es que pensa practicar l'psicoanálisi a la meva esquena?

Artur . - Vostè ja sap la meva opinió sobre Randal~~l~~. Si es podria casar amb vosté en quarante vuit hores, per qué fa el ximple d'aquesta manera?

Taylor- Vol que li digui el que una noia formal té de contestar a les seves impertinències?

Artur . - Pot estalviar-s-ho. Ho sé tant bé com vosté.

Taylor- El senyor Randal~~l~~ té una ànima tant fina que se li escapa dels dits. I ell s'agafa a totes les cames que pot per a tocar de peus a terra. (Riu)

Artur . - No digui aixó Miss Taylor. Al nostre director no el dirigeixen altres cames que les de vosté.

(Entra Randall precipitadament)

Randall.- (A Artur) Que se sap d'Isopoda?

Artur . - D'aquí un moment sera a aquí.

Randall.- Està bé. Bona nit (Artur s'en vá. Randall mira a Miss Taylor) Què fas aquí? Que et passa? Bé, ja has begut una mica massa, oi?

Miss Taylor.- Vol que li digui el que penso?

Randall.- Ja m'ho sé de memoria.

Miss Taylor.- Caldria que ens desinfectessin a tots com si estessim carregats d'insectes.

Randall.- Si tu et trobes en aquest cas, serà millor que t'en vagis.

Miss Taylor.- Ja me n'aniria si no tingués alguna cosa per dir-te. (S'aixeca i vá cap a ell).

Randall.- Tens el cap plè de paràlets!

Miss Taylor.- Bé, ja sé el que li passa a vosté: vosté m'ha protegit però en realitat el que es protegia era vosté mateix.

Randall.- Amb que surts, ara!

Miss Taylor.- Vosté s'ha deixat comprar per l'empresa d'aques-

periòdic!

Randall.- No hi ~~est~~^{és} tota avui; ves, ves a caseta! però abans et diré que ja sé a què et refereixes. És clar, com a dona opines que desenterrar el cas de la senyora Voorhees és una estupidesa, oi?

Taylor.- Efectivament. Be prou que va sofrir pobra dona. Ella tenia perfectament dret a matar el seu ~~home~~^{amant} i ara el nostre periòdic es proposa sotmetre-la a un nou judici. Al judici del poble amb l'aggravant de presentar el cas de la manera més repugnant, afegint-hi els consells per la joventut inexperta que tindrem ben preparadets quan comvinguin. No hi pensa ~~amb~~ el mal que podem fer a aquesta pobra gent? (Cridant) Vaja! S'en hauria de donar vergonya!

Randall.- Ja és massa tard per tenir vergonya. Miro aquest afer com el periodista que espera obtenir un èxit que li proporcioni una bona vellesa. I ara que ja hi has dit la teva, vesten cap a casa, dorm i oblida aquestes cabories. (Entre Isipod amb la fotografia de Jenny, Deixa la porta oberta i resta dret)

Isopod. - Ola, senyor Randall.

Randall.- Aquí tenim el reverend.

Isopod.- Crec que em demanava, veritat? ⁽⁴⁾ precisament ara anava a preparar les meves quartilles.

Randall.- Quines?

Isopod. - Vosté dirà! les del cas ^{Virgin} Woorhess.

Randall.- Aixó, aixó!

Isopod.- Aixís doncs....

Randall.- Però abans entri i ajusti la porta.

Isopod. - Em permet que li digui una cosa? (Tanca la porta. Miss Taylor va a seurer a la seva taula)

Randall.- Ja em dirà el que vulgui, però abans escolti.

Isopod. - Es que ...

Randall.- Quan jo l'envio a fer un reportatge, com és que no procura mantenir el contacte amb la direcció?

Isopod. - Permeti'm, pero és que la meva informació...

Randall. - Però que no veu l'hora que és? Que no sap el temps que ens cal per a preparar els clixés?

Isopod. - Però deixi'm parlar, home!

Randall.- (Seient) Digui: ja seria estrany que un reporte religiós no sapigués quedar bé.

Isopod. - Li juro senyor Randall que he fet bona feina, però la tensió dels meus nervis....

Randall.- Si té nervis, prengui aspirina.

Isopod.- Cregui que no en necessito.

Randall.- No perdi temps.

Isopod.- He vist a Nancy ^{Vergis} ~~Vernhes~~ en persona, a casa seva mateix.

Randall.- (Al telefon). Ei! El regent? Anuli la primera pàgina, ja tenim el nostre home! (A Isopod)
Segueixi.

Isopod.- La filla de Nancy es casa demà. Aquí té la fotografia (Li dona. La mira Randall deixant-se caurer en el seu silló. Després de sopte, en el moment en que Miss Taylor mira amb interès)

Randall.- De manera que la filla de Nancy es casa demà. I Això és el que l'ha posat nerviós?

Isopod.- És que vosté no es pot figurar...

Randall.- Pensi que es tracta d'una família que no és digne d'apareixer a les notes de societat, precisament.

Isopod.- Però fassis carrec. Resulta que aquesta dona, aquesta criminal, casa la seva filla enganyant a un xicot infeliç. Això m'ha tret de pollaguera!

(Pausa)

Taylor.- Pobre reverend! (Pausa, Isopod la mira significativament.)

Randall.- (A Miss Taylor) I a tu qui et demana el teu parer? (Randall mira de nou el retrat) De

manera qué aquesta és la filla?

Isopod.- Segurament tan mala persona com sa mare.

Randall.- Perversió de menors, oi?

Isopod.- Aixó mateix.

Randall.- L'ha vist vosté?

Isopod.- No.No era al pis.

Randall.- I amb qui es casa?

Isopod.- El jove es diu ^{Wicks} ~~Felip~~ Wicks. El seu pare és constructor de maquinària.

Randall.- ^{Wicks} ~~Wicks~~? (Al auricular) Escolti, anoti.

Llenci l'edició tal com la tenim i envii-la al

correo desseguida. Per la ciutat farem una edi-

ció extraordinària amb dades sobre el cas ^{Wicks} ~~Wicks~~.

Cerqui el nom complet d'un tal ^{Wicks} ~~Wicks~~

constructor de maquinària. El seu fill es casa

demà amb la filla de Nancy. Isopod afirma que

es tracta d'un engany miserable. Tinc a les

mans una fotografia de la filla. L'envio desse-

guida perquè preparin el clixé. (Deixa el recep-

tor i diu à Miss Taylor) Ves desseguida amb

aixó. Digues que la filla té d'anar a tres colum-

nes, amb els altres retrats al voltant (A Isopod
A quina ésglesia és la boda?

Isopod. - A Sant Gregori.

Randall.- (Amb una quartilla, on fa un planol) Dona això
 a Murphy. El retrat de la noia aquí, comprens?
 el nuvi aquí, si podem trobar el seu retrat. Nanc
 al centre i els altres on ja havíem dit. Si no l
 enten, digues que em cridi. Després, fes-me l'uni
 ca cosa que avui et demano: ves cap a casa teva
(Miss Taylor s'en va amb els papers, deixant el
moneder damunt la taula) A quina hora és la
 boda?

Isopod. - No ho sé, però segurament cap a migdia.

Randall.- Bé, ja ho sabrem. Però no s'oblidi d'enllestir
 les seves quartilles. I no es descuidi del titol
 de la pròxima edició: "Els amors de la mecanografa

Isopod. - (A la porta) No desitja res més?

Randall.- No. (Agafa el llibre de notes de la seva butxaca,
el consulta i el deix damunt la taula. Pren l'au-
fícular) Murphy. Es vostè, Murphy? Qué tenim de
 la guerra dels negres? Dos americans? Procura
 obtenir fotografies. I de la boxa qui ha quedat
 Knockout? Deixi espai per dues fotografies a

darrera plana, però per Deu no s'oblidi que el màxim interès està en el dramatisme, No es preocupi de la crítica de teatres. El millor crític, per nosaltres, serà el que fassi més becaines durant les representacions.

(S' APAGA L' ESCENA)

Quadro segon.El despaix de Ziggle.

(Sentat a la seva taula i al telefon) 4-0-7-0.

Com? no senyoreta. Es la redacció d'un periódic.

No! No és un cabaret. 4-0-7-0. Vull parlar amb

el senyor Dinckes Ginsbury. Aquí ^{Franse} Ziggle de "~~la~~
^{El Crit del Caner} ~~Vintena~~ Hora". Es Dinckes? Jo ^{Franse} Ziggle. Escolta.

El cap de personal té una plaça per a tu i per

dos mois més. Escolta bé. Batem el record de

tota la premsa. "^{El Crit del Caner} ~~la~~ ^{El Crit del Caner} ~~Vintena~~ Hora" els guanya a

tots. No et preocupis. Et daré el que vulguis.

m'entens? Mínim, 25 dolars per semana. Gracies.

Com está la teva mare? Ja sé que heu augmentat

la colla. Ja parareu ja un dia o altre!

A que fer?

Fains al banc.

Jai! Segurament una diferència de dos centims
en el Major. (Deixa el xal demunt la taula)

Qué tal el teatre?

Jo m'he divertit molt, però en felip no. (Agafa
un cigarret de la caixa de demunt la taula i va

cey a Nancy)

Quadro tercer.

El pis de Townsend. A la taula amb el café servit
"La Última Hora" amb grans titulars que diuen
"Crim monstruos". A la taula una botella amb
cognac i dugues copes i el llistí de telefons.
Un paravent apoiat contra la pared, darrera la
taula. L'acció a la matinada i amb llums encesos!
Se sent un cop de porta i a fora la veu de Nancy
que diu a Miquel.

Nancy. - (Sortint de l'habitació) Ets tu, Miquel? (Pausa)

Jenny. - Ola mamá. Encara estas llevada?

Nancy. - Em creia que era el teu pare,

Jenny. - Ha sortit?

Nancy. - Si, ha tingut d'anar a la City.

Jenny. - A que fer?

Nancy. - Feina al banc.

Jenny. - Ja! Segurement una diferencia de dos centims
en el Major. (Deixa el xal damunt la taule)

Nancy. - Qué tal el teatre?

Jenny. - Jo m'he divertit molt, però en felip no. (Agafa
un cigarret de la capsa de damunt la taula i va
cap a Nancy)

Nancy. - Vols pendre alguna cosa?

Jenny. - No. Estas cansada mamà? Perquè t'esperes?

(Seu al seu costat)

Nancy. - No tinc son.

Jenny. - Ja ha vingut el capellà?

Nancy. - Si.

Jenny. - Què volia saber?

Nancy. - El de sempre. Noms, si volies missa a la cerimònia. També m'ha dit que era costum de guardar un retrat dels nuvis.

Jenny. - Una fotografia? I li has donat?

Nancy. - Si.

Jenny. - (Mirant la taula) Oh!, i precisament la pitjor que tenia (Mirant la cara de Nancy) Però què tens mamà?

Nancy. - Estic enganyosa perquè el teu pare triga tant.

Jenny. - Que passa alguna cosa d'anormal al banc?

Nancy. - No. (Pausa. De sopte amb la ma a l'espatlla de la seva filla com per calmar-la) Rès, rès de particular.

Jenny. - Doncs et faré companyia. Tu et calles alguna cosa mamà i vull saber el que passa.

Nancy. - Com vols que no em preocupi si estem en vigílies

de perdre't.

Jenny . - I això és tot? I per tuè m'has de perdre?

Nancy . - Que vols que et digui, no hi puc fer més...

Jenny . - Saps que faré? Doncs tenir molts fills i donar-
t'els a cuidar perquè no t'enyoris.

Nancy . - (Rient) Que n'est de pocasolta! Encara soc
massa jove per ésser àvia.

Jenny . - I com a cosa certa et diré que cap d'ells es
dirà Artur.

Nancy . - No comencis a barallar-te amb els teus sogres.

Jenny . - No hi puc fer més. Cada vegada que vaig a casa
seva sembla que em rebin per força.

Nancy . - Tens de fer-ho per Felip. Ara arriba el teu
pare. (La porta s'obra, entra Miquel i Nancy

s'aixeca)

Miquel . - (Treient-se l'americana ajudat de Nancy i dei-
xant-la al respalller d'una cadira) Ola Jenny.

Fa molt que us esperau?

Nancy . - Què, que hi passa en el banc?

Miquel . - Res de nou.

Jenny . - Perquè t'havien de menester doncs?

Miquel . - Tenia de parlar amb el director.

Jenny . - A aquestes hores?

- Miquel. - Com que demà tenim una inspecció, teniem de posar-nos d'acord. Com que amb motiu de la teva boda demà hauré de fer festa tot el dia ...
- Jenny . - T'ho agraiexo molt papà. (Agafa el seu capell)
- Miquel. - Estic content de tu,
- Nancy . - (Anant cap a ella) Però Jenny, filla meva, no vols anar a dormir? Demà tindrás molts tràfecs.
- Jenny . - Que un destorbo?
- Nancy . - Nosaltres ja ens cuidarem de tot.
- Jenny . - Doncs bé, bona nit. (Els besa i surt. Pausa)
- Nancy . - Has vist el director?
- Miquel. - (Sentant-se) Que n'està de simpática la nostra filla aquesta nit!
- Nancy . - Vols dir-me que t'ha dit? Ens ajudarà?
- Miquel. - Hem parlat una bona estona.
- Nancy . - Ell coneix a molta gent influent, Miquel, estás fatigat? vols dir-me que ha passat?
- Miquel. - Efectivament, estic molt cansat.
- Nancy . - Vols una copa de cognac?
- Miquel. - En aquets moments, encare que vulguis deu.
- Nancy . - (Deixa damunt la radio el barret de Miquel, posa una copa de cognac i s'asseu) Ja m'ho figuro, Miquel. Males notícies. Qué t'ha dit?

Miquel. - Es excelent aquest cognac. Ha dit molt poca cosa.

Nancy. - Ja veig que no vols dir-m'ho, però serà pitjor.

Miquel. - Les meves relacions fins ara amb el director eren molt superficials. Es un home molt tancat.

Nancy. - Tancat?

Miquel. - Si. És el típic director de Banca. L'hi he demanat que em presentés al president del Consell d'administració per si aquet tenia relacions amb els corredors d'anuncis o amb algú influent amb la premsa.

Nancy. - I qué t'ha contestat?

Miquel. - M'ha dit, molt sorprés, que ja n'hi parlaria ell mateix. Es clar... M'ha calgut contar-li tot. Però no en parlem més. Son coses que no tenen remei. Tota la nit que em domina l'obsessió de trobar algú que ens ajudi. (Pausa)

Nancy. - Coneixem a tant poca gent! (Pausa) La teva família tenia raó. No conec ningú d'influència.

Miquel. - Al tornar m'he deturat a casa dels meus pares.

Nancy. - No em diguis que els hi has dit!

Miquel. - Si. Hi he entrat. El meu pare ha estat dos anys a l'extranger i jo encara no ho sabia. Are el

pare i la mare son a Egipte (Pausa) (S'aixeca)

Serà inútil que probem de dormir aquesta nit.

Però com podriem sortir-nos-en de tot això?

A veure, dona'm el meu llibre d'adreces.

Nancy . - El tens a la taula (El treu del calaix un llibre d'adreces velles)

Miquel . - Barclay. Jonh Barclay. Qui és aquest Jonh Barclay? Crossman David i Nelly. No sé, 2-4-4-2.

Nancy . - Son uns amics teus que vingueren a veure'ns després de casar-nos.

Miquel . - 2-4-4-2. (Seu) Qui sap on paren! Crowley, Franc Crowley?

Nancy . - El meu defensor.

Miquel . - Tens raó. Jordi Driscoll. Ni m'en recordo. Citney Evans. Sí, Un company de pensionat. Però

(S' APAGA L'ESCENA LENTAMENT MENTRE VA
CONSULTANT LES PLANES DEL LLIBRE)

QUADRO quart.

(El despatx de Randall que agafa la major part d l'escenari. Randall sentat a la seva taula.)

Randall.- (Al telefon) Escolti Murphy. Ha aconseguït l'adreja? Com? Artur ^{Wicks} ~~Wicks~~? Avinguda Central, 72. Perfectament (Deixa el receptor i agafa el teléfon exterior) On és ^{Luella} ~~Luella~~? Cerqui-la. Vull enviar-la a fer ^{una intervint amb aquesta gent. Si recoll} alguna cosa d'interés que li telefoni, i / sobretot, després envi-me-la a casa perquè demà matí el primer que fassi sigui ocupar se d'aquest afer. Està entés? (Sona el timbre de l'altre telefon. Pausa) Es ^{Luella?} ~~Luella?~~ Aquí Randall. Bé. Agafi paper i llapis, Això. Espera Artur ^{Wicks} ~~Wicks~~, 72, Avinguda Central, Vesteixis i vagi-hi desseguida. El seu fill es casa demà amb la filla de Nancy ^{Vurgis} ~~Wicks~~. No saben que és tracti de la filla d'una criminal. Vaigi. Reveli el secret i obtingui l'impresió del nuvi. A la mare digui-li que vosté és la reporter de la vida de societat de "La Tribuna" de Nova York. Com diu? Vostè fassi el que jo li mano, sense fer comentaris.

(S'apaga l'escena)

El telefon. La telefonista en un petit
compartiment de la part superior de l'esce-
nari. Quadre il·luminat. Ella sentada de
cara al quadro distribuïdor.

Telefonista- Aquí ^{El Crit del Carer} ~~"El Crit del Carer"~~ de New York. Bon dia. No hi ha ningú al departament de reporters a aquesta hora, Truqui a les tres. No puc complaure-la. Tenim prohibit donar les adreces del nostre personal. Ho sento molt senyor. Serà millor que els escrigui. Bon dia. Parla amb ^{El Crit del Carer} ~~"El Crit del Carer"~~ ^{El Crit del Carer} ~~"El Crit del Carer"~~. Arà el poso en comunicació amb el senyor Randal.

(S'apaga l'escena)

d'obrir, dispari. Està entés? Ja té la seva adreça? Un moment. (Deix el receptor i diu a Ziggie que acaba d'entrar) Que hi ha?

Ziggie. - Una gran idea.

Randall.- Com?

Ziggie. - Em pot dedicar un minut? *que* li sembla si organitzem un concurs de belleses despullades a ~~Hollywood~~ *Hollywood?* *Jobbirad?*

Randall.- Però vostè que es proposa fer: un concurs de belleses o de natació?

Ziggie. - No m'ha entés. La meua idea és que n'eliminem una colla i que de les que restin, la que resisteixi millor una travesia en aeroplà, li prometem un contracte de sis mesos per a fer pel·lícules. Figuris la grstificació que ens podem guanyar de la Paramount o de la Fox.

Randall.- Tot això ja és més gastat que l'anar a peu.

(S'apaga l'escena)

Quadro sisé.

El pis de Townsend. Damunt la taula un cocktail.

Miquel sentat.

Miquel. - Nancy. (S' aixeca) Nancy.

Nancy. - (Parlant desde la seva habitació) Dignes.

Miquel. - Ha sortit la Jenny?

Nancy. - Es clar que sí. Perquè m'has cridat?

Miquel. - Estic molt nerviós.

Nancy. - Aviat s'acabarà.

Miquel. - Aquest periodic, Deu meu! Vaig a treure'm el coll

Nancy. - Si, encara ens queden algunes hores (truquen a la porta) ja obriré jo (Se senten veus. El matrimoni Townsend va cap a la porta i saluden als Weeks que arriben. La veu de la senyora Weeks:

"Qué tal senyora Townsend?" (La veu de Nancy)

"Bon dia"

Miquel. - Com està, com segueix senyora Weeks?

Ms. Weeks - Felip és aquí?

Miquel. - Ha sortit amb Jenny (entra el senyor Weeks) aviat tornaran (L'invita a seure)

Ms. Weeks - Com està senyora Townsend?

Nancy. - (Prop de la porta de la esquerra. Miquel tanca

la porta que comunica amb l'exterior)

Weeks.- Tot el matí que probem de telefonar-los.

Miquel. - Hen deixat de contestar al telefon expressament.

Weeks.- Potser coneixen el motiu que ens porta?

Miquel. - En temo que sí.

Weeks.- Els agrairé que procurin alleugerir aquesta penosa escena.

Nancy . - Qué vol dir, Miquel?

Miquel. - Crec que serà millor que deixem explicar a la senyora Weeks.

Weeks.- Potser no calgui ni això.

Miquel. - En aquest cas, creurem que la seva visita es purament de cortesia.

Weeks.- Sra. Townsend. No sap com desitjaria no ferir els seus sentiments, però parlant clar i sense eufemismes, crec que haurem de convenir en que el matrimoni dels nostres fills és impossible

Nancy . - Com! Això no pot ésser!

Weeks.- Sra. Townsend vostè comprendrà que en el nostre lloc no hi cap altra solució.

Miquel. - Suposo, tenint en compte que Felip acaba de sortir d'aquí, que vostés no li han parlat?

Sr. Weeks. - No, efectivament.

Miquel. - Per que?...

Sr. Weeks. - Crec que no n'hi ha necessitat. Es una qüestió que tenim d'arreglar entre els pares. I no dupto que, éssent vostè tot un cavaller..

Nancy. - Deu meu!

Sr. Weeks. - Calla Isabel. Deixe'm parlar a mi. (Als Townsend)
Estic convençut de que vostès sabran comprendre la nostra situació.

Miquel. - Indubtablement, però pel que fa referencia a Felip

Sr. Weeks. - El meu fill farà el que diguem nosaltres. Comprendi que el casament amb una noia que

Sr. Weeks. - Isabel, per segona vegada et dic que callis.

Sr. Weeks. - Parla tu, donç; pero estigues segur que jo ho arreglaria millor.

Sr. Weeks. - Vol que diguem les coses pel seu nom?

Miquel. - Sr. Weeks; compregui la meva situació!

Nancy. - Qué dius, Miquel?

Miquel. - Fes el favor Nancy. Deixe'm acabar. (La fa seu-
re) Jo, senyor Weeks, voldria que vostè compren-
gués bé la qüestió.

Weeks.- No l'entenc.

Miquel.- M'explicaré.

Weeks.- Això és el que cal. Una explicació concreta.

Miquel.- Concreta, però cortés, senyora.

Weeks.- Vol acabar, senyor?

Miquel.- Anava a dir-li, com a home estrany a la desgrà-

cia de la meua muller, que he dut al seu fill a

fer el mateix que jo vareig fer. La meua dona i

Weeks.- jo portem vint anys de matrimoni i la seva filla

és la meua. Extranya al fet com el seu propi

fill, crec que Jenny, tal com jo vareig fer-ho,

Miquel.- pot anar honradament a aquest matrimoni.

Weeks.- Sense fer cas dels insults que s'ens dirigeixen

li previnc que no ens mourem d'aquí fins que

haguem complert el motiu de la nostra visita.

Weeks.- Sr. Townsend, reconec que el seu comportament

pogué tenir certa noblesa, però

Miquel.- Però no es dona compte del que significa l'acti-

tud de vostès, per la meua muller?

Weeks.- Ho lamento vivament i hauria volgut evitar-ho.

Vosté, va fer el que vá fer coneixent totes les

circumstàncies, però el meu fill no sap res.

Miquel. - I si ho sapiqués?

Sr. Weeks. - No hi fa res, de si ho sap o no! Ni si vol o no vol casar-se. El que interessa és que no es casi amb la filla d'una criminal (El Sr. Weeks li diu que callà. Miquel, molt nerviós, es domina.)

Nancy s'aixeca) (Pausa)

Miquel. - (Va cap a la porta i obra) Crec, senyors meus, que ja hem acabat (Pausa)

Sr. Weeks. - Ho sento molt. Pensi que tant jo com la meva dona estem desolats (Surten el Sr. i Sra. Weeks. Miquel tanca la porta. Nancy s'asenta.)

Miquel. - Oh, Nancy! si podiem fer callar aquest maleït diari, seria la tranquil·litat per tothom.

Nancy. - I si jo anés a trobar al Gerent, Miquel? Si li expliqués el desastre que comet?

Miquel. - (Abrassant-la) No t'en faria cas. Per ell, som sers sense importància.

Nancy. - Tot em cau al damunt! En la catàstrofe et vaig arrossegàr a tu i ara a Jenny...

Miquel. - Això no és cert. (Li besa el front i després, nerviós, creus l'habitació) Vaig a parlar novament amb el Director. Crec que no puc fer altra

cosa. (Va a la porta) Tornaré tant aviat com pugui. (Desapareix deixant la porta oberta. Nancy agafa La «Ultima Hora». I la consulta nerviosa. Cerca el llistí de telefons i s'aixaca amb el receptor a la ma)

Nancy . - Posim amb el 10.000. Es el 10.000? Escolti. (Al dir per primer cop 10.000 s'il·luminen simultàniament els despatxos de Brannegan i Hinchcliffe Brannegan i Hinchcliffe asseguts en els seus escriptoris. La Senyoreta Edwards davant del darrer)

Brannegan.- (Al telefon) Sr. ^{Hinchcliffe} ~~Hinchcliffe~~, acabo de firmar un contracte de publicitat amb les aigües potables. 100.000 ratlles a seixanta centaus la ratlla.

Nancy . - (Trucant de nou) 10.000. Posim amb el 10.000
Hinchcliffe-(Al telefon) Esplendit! El felicito, però no oblidí que estic molt interessat en que es lli-
gui alló de l'específic. Seria un triomf pel nostre diari.

Brannegan.- No és cap específic. Es un tonic vegetal. Esperim un moment a l'aparell mentre faig alguns números

(Fá notes en uns papers i mentres s'encenen els llums del quadro de la telefonista)

Telefonista-Si, el 10.000. Bon dia.

Nancy . - Posim amb el Sr. ^{Hinchecliffe} ~~Hinchecliffe~~.

Telefonista- Un moment (Toca el timbre del telefon del Sr.

Hinchecliffe. La Sta. Edwards contesta)

Edwards. - Si, el despaitx del Sr. ^{Hinchecliffe} ~~Hinchecliffe~~.

Nancy . - Fue parles amb ell?

Edwards. - Vaig a veure si hi és. Qui li diré que el demana

Nancy . - Digui-li que el demana Nancy ^{Voorhees} ~~Voorhees~~.

Edwards. - (tapant el microfon amb la ma) Sr. ^{Hinchecliffe} ~~Hinchecliffe~~.

Brannegan. - (Desde l'altre despaitx) Tenim d'anar alerta.

Els megatzems d'especifics no son d'una gran sol-
vència.

Hinchecliffe-(Mirant a la Sta. Edwards) Esperis Brannegan.

Edwards. - Nancy ^{Voorhees} ~~Voorhees~~ demana per vosté (Hinchecliffe queda un moment pensatiu)

Hinchecliffe-Pregunti-li qué desitja.

Edwards. - Pot donar-me l'encàrrec?

Nancy . - No. He de parlar amb ell directament.

Hinchecliffe-(A Brannegan) Be, Brannegan, en parlarem amb

Randall. (L'escena del despaitx de Brannegan)

s'apaga)

- Edwards. - I no em podria dir qué desitja?
- Nancy . - D'ara endavant, parlant sense fer pauses) Per Dé senyoreta, ja ho sap éll perquè el demano!
- Edwards. - (Tapant noyament el microfon) Diu que vosté ja sap perquè truca.
- Hinchecliffe- Digui-li que no hi soc.
- Nancy . - Es un afer importantissim. Si vosté fós tant bona de dir-me com podria parlar amb ell (S'asse
devant del telefon)
- Edwards. - No sabria dir-li. Ho sento molt, senyora. Pot parlar, si vol amb el Sr. Randall. Un moment, li poso la comunicació. (La Sta. Edwards truca
a la telefonista) Escolti, telefonista.
- Telefonista- Digui'm, senyoreta Edwards.
- Edwards. - Aquesta comunicació que tinc aquí, pòsi-la amb el Sr. Randall.
- Telefonista- Molt bé. (S'encenen els llums del despatx de Ran-
dall sense que s'apagui el llum del despatx de
Hinchecliffe. Toca el timbre del telefon de
Randall que està sentat en el seu escriptori.)
- Ms Taylor- (Vora la taula de Randall) Aquí, el despatx del

(Deixa l'argument al receptor)
senyor Randall.

Nancy . - Desitjo parlar amb el senyor Randall.

Les Taylor - Amb qui parlo?

Nancy . - Nancy Voorhees.

Randall . - (En el telefon interior) Un moment. Qui és?

Les Taylor - Nancy Voorhees.

Randall . - Digu'mi que no hi soc. (A Hinchecliffe en el telefon interior) Be, qué passa?

Les Taylor - El Senyor Randall acaba de sortir.

Nancy . - Però, és que no és possible parlar-li?

Les Taylor - Esperis un moment, veuré si el trobo. (Mira a Randall)

Hinchecliffe - Brennan em diu que tenim un excés de gràfics.

Randall . - Bé, i qué?

Hinchecliffe - Diu que això perjudica el negoci.

Randall . - Doncs vostè li pot dir que varem perdre molts diners quan varem deixar de publicar les revelacions amoroses de Jack Jonson i que el tiratge va disminuir en 5.000 exemplars de cop i volta quan varem traslladar la informació dels negres a darrera plana.

Les Taylor . - Sra. Voorhees, el Sr. Randall no és a casa.

(Deixa lentament el receptor)

Hinchcliffe- Com ho sap vosté?

Nancy . - (Aixecant-se desesperada i donant cops al tele-
fon històricament.) M'han tallat la comunicació

Senyoreta, tornim a posar amb el 10.000

Randall.- Ja en pot estar segur. Per això precisament va
deixar de comprar el diari la meua cuinera.

No obstant, cal tenir en compte que deixarem de
publicar l'informació de Jonsen perquè les do-
nes blanques se'ns donaven de baixa i l'edició
del diumenge quedava gaire bé anulada.

Telefonista.- "*El Crit del Carrer*"
"*Un Minut Hora*" Bon dia.

Nancy . - Desitjo parlar amb el senyor Hinchcliffe.

Telefonista.- Un moment, fassi el favor.

Edwards. - Aquí, el despatx del Sr. Hinchcliffe.

Nancy . - Torno a ésser Nancy V. *Vergés*

Telef. Hinchcliffe- Posi-la amb el despatx del Sr. Randall i si
Alte cop torna a Enricar Naboy Kurgis

torna a trucar altra vegada, diggi a la tele-
fonista que talli la comunicació i que no ens
amoini més.

Edwards. - Molt bé,

Telefonista- Senyoreta Edwards?

Edwards. - Telefonista. Posi aquesta comunicació amb el

Sr. Randall i si aquesta senyora Voorhees torna a trucar, talli la comunicació i que no ens amoini.

Telefonista.-Molt bé.

Miss Taylor.-Aquí, el despatx del Sr. Randall.

Nancy . - Ens han tallat la comunicació. Soc Nancy Voorhees

Miss Taylor.- Un minut.

Whecliffe.-I perquè no podem donar altra vegada els gràfics dels negres a primera plana?

Randall.- Perquè perdem deu minuts en fer el clixé nou. Digui-ho vosté mateix a Brennan. Bon dia.

(Deixa el receptor)

Miss Taylor.- Sr. Randall, altre cop la senyora Voorhees.

Randall .- No ha sentit el que li he dit?

Miss Taylor.- Sr. Randall, no, no pot ser, això és monstruós!

Un moment, Sra. Voorhees (Pausa) Escolti-la!

Randall. - (Agafant el receptor) Digui.

Nancy . - Es vosté, Sr. Randall?

Randall. - Si.

Nancy . - Vosté ja sap perquè el crido. Escolti, em sent?

Randall.- Digui, diggi.

Nancy . - Senyor Randall, per Deu, abandoni aquesta cam-

panya! Vosté no sap el mal que fá, i no ho dic per mi mateixa, cregui-ho! Vosté no voldrà que el castic caigui demunt d'una persona innocent!

Randall. - No l'entenc.

Nancy . - Senyor Randall, la meua filla es casa avui. Ella no sap rés d'això. Si vosté hi dona publicitat, l'arruïna. Vol fer aquest sacrifici? Tingui pietat!

Randall.- Senyora Voorhees, ho faria de bona gana, però...

Nancy . - Es pot ocupar de tantes altres coses, no ho compren?

Randall.- Senyora Voorhees, no puc fer rés per vosté; l'edició ja està feta i en aquests moments surt al carrer.

Nancy . - (desesperada) Com? Qué diu? (Gau a la cadira deixant el receptor).

Randall.- (Deixant el receptor) Deu meu! No puc més. Si torna a trucar, digui-li que m'he mort. (S'apaga el despatx de Randall) (Nancy desesperada i histérica es passeja amunt i avall de l'habitació. De sobte s'atura, mira la taula i s'hi acosta amb calma. Obra un dels calaixos, treu

un revolver i mira com es matarà. Despres el
deixa de nou en el calaix, mirant cap a la seva
habitació com si allà tingués un mitjà més segur
Va cap allà. Pausa llarga. Silenci de mort. Un
gemec agut, mitja rialla i un gran xiscle. Tot
seguit, un soroll de vas trencat i una altra
rialla de Nancy. Pausa)

Miquel..- (Entrant) Nancy, Nancy (mira temerós el seu
entorn, després es precipita rapid a l'habitació)

Nancy! Nancy! (Entra novament Miquel en escena.
Està transtornat. A les mans, un vas trencat i
una botella de metzines. Mira estranyat i deixa
el vas trencat damunt de la radio. Omple el vas
de coctail, de metzines. La botella a la butxaca.
Es posa el vas per olorar quan el soroll d'una
porta que s'obre l'espanta. Entra Jenny i Filip.
Miquel tanca la porta de la cambra.

Jenny . - (Amb guants, càpell i moneder) Estic molt conten-
ta papà. El jutje de New York ha autoritzat el
nostre casament. (Filip deixa el capell damunt
la taula)

Miquel. - Quina hora és?

Felip . - (Mirant-se la polsera) Dos quarts de dotze.

Miquel . - Ten tard?

Felip . - Si.

Miquel . - Ja heu pensat amb els bitllets?

Jenny . - Tot està a punt. On és la mamà? (Treient-se els guants)

Miquel . - (Miquel es posa entre els dos, davant de la por-

Jenny . - ta de l'habitació per on ha desaparegut Nancy)

Miquel . - ^HJa darrera hora s'he adonat que li mancava algu-

Jenny . - na cosa. Aquestes dones Felip, son incorregibles

Jenny . - (A Felip, donant-li els bitllets de ferrocarril, molt contenta) Papà, estàs donant mals exemples

Jenny . - al meu futur marit i t'exposes a que es repensi

Felip . - a darrera hora i a que en lloc de un sí com un temple em dongui un no de tragedia. Però, ve-

Miquel . - ritat que no Felip?

Felip . - Ja no hi soc a temps.

Jenny . - Si home, si que hi est^{ts} a temps. Pren exemple de

Felip . - l'indiscret del meu pare que ja es prepara la

Miquel . - beguda de la festa!

Felip . - No precipiti el refresc de la boda! (Miquel estru-

Felip . - nyat s'arrepénja a la taula)

- Jenny . - Prene'm el darrer coctail de solters, mentres escoltem la radio? (Jenny obra la Radio per on se sent una música popular)
- Miquel . - Sqrà millor que comenceu de passar vosaltres.
- Felip . - Abans voldria telefonar a casa.
- Jenny . - I vosaltres, no veniu?
- Miquel . - Jo vindré amb la teva mare.
- Jenny . - Però és que passa alguna cosa, papà?
- Miquel . - Però, qué vols que passi, a aquestes altures?
- Jenny . - Tu no vols acompanyar-nos.
- Miquel . - Jenny, és que estem tots molt herviosos...
- Felip . - Saps que m'agradaria?
- Jenny . - Què? Quina música més bonica!
- Felip . - Doncs m'agradaria sortir ara de viatge i casar-me al Canadà.
- Miquel . - Això no, Filip.
- Jenny . - (Taral-leja la cançó i balla al ritme de la música)
- Felip . - Per qué, no?
- Miquel . - Perqué els teus pares seran a l'esglesia i és natural que els vegis abans de la boda.
- Felip . - Doncs, precisament per això voléria anarme'n abans.

Jenny . - No sé perquè.

Felip . - No ho sé, però sembla que els haigi posat de mal humor aquesta boda.

Miquel . - Bé, nois, comencéu a marxar; ja son més de dos quarts de dotze.

Jenny . - Jo abans vui veurer la mamà. No pot ser que tri-
gui. (Miquel no pot dominar-se. Protegeix la porta de l'habitació i amaga la metzinà. Toca el timbre del telefon, es precipita a agafar el receptor, deixant el vas damunt la taula.)

Miquel . - Digui, digui (pausa) Per Deu Nancy, ja em tenies amb ansia. La canalla està esperante. Com, qué dius? Si, millor. Ho farem tal com dius. Inmediatament. (Deixà el receptor i diu a Jenny i Filip) La teva mare és a la botica del cantó i ara telefona que ha oblidat els diners. Jo aniré a cercar-la (Rient d'una manera històrica, Quina dona, la teva mare!)

Jenny . - I després anirà a l'èsglesia de Sant Jordi?
(Felip agafa el capell i va cap a la porta)

Miquel . - Si. A la sacristia, veritat?

Jenny . - Allà mateix.

Miquel. - (A la porta) I ara Felip, deixa que t'abraci per primera vegada com un veritable fill.

(L'abraça plorant)

Felip. - Gràcies, papà.

Miquel. - I tu, Jenny, no vols fer un petò al teu pare?

(Jenny hi vá, l'abraça apretant-lo contra d'

ella) Per molts anys, fills meus. (Els acompanya a la porta i els empeny com si els tregués

Jenny. - (Al portal) Ara, no us feu esperar.

Miquel. - Desseguida, Jenny. I tu, Felip, assegura't de no equivocar-te de contestació (Tanca la porta

i riu amargament. Quan acaba de riure, sona el

telefon. Despenja el receptor i el deixa damunt

la taula. La radio segueix tocant una música

popular. Ell agafa la pipa, buida la cendra a

la seva mà i la torna a deixar damunt la taula.

Agafa el vàs de damunt la taula i el torna a

deixar. Creua l'habitació i surt per ont sortí

Nancy. Pausa de cinc segons. Per la finestra,

amb una llanterna a la mà entre Lluella. Fà senyals

a Rooney perquè entri i a aquest ho fá pel mateix

camí, amb una màquina de retratar. Lluella

va cap a la porta de l'esquerra mentre miren l'habitació)

Lluella.- Si que l'haurem feta bona si ja han sortit cap a l'esglesia!

Rooney. - Vosté es fé càrrec del que por passar si ens sorprenen? Furt, amb violació de domicili.

Lluella.- No s'en preocupi. Ens ajuda un diari. El que importa és fer les fotografies (Obra la porta de l'esquerra i mira a dins)

Rooney. - Ara com ara no veig rés per a disparar.

Lluella.- No s'impacientí. (tanca la porta)

Rooney. - Es que tinc presa (Lluella es passeja per l'habitació i obra els calaixos de la taula.

Rooney enfoca la máquina cap a l'esquerra. Mira al balcó, a la radio i després cap a la cambra de Nancy. Obra aquesta porta i diu) Deu del cell! Miri allí!

Lluella.- Qué li passa? (Va cap a la cambra) Es horrible! (Lluella hi entra. Rooney tanca la radio. Lluella torna i agafa el telefon) Això sí que és monumental. (Rooney enfoca la máquina)

(Lluella amb l'aparell als dits) Posi'm amb
el 10.000 (Pausa)

Telefonista.- Bon dia. "^{se Crit del Caner} ~~World News~~" al aparell. (Rooney)

mira l'habitació, torna cap a la radio, treu una
quantitat de magnesi, el posa a l'aparell i pre-
para el dispar.)

Lluella.- Es el 10.000? Ràpid! Posi'm amb el Sr. Randall.
(El despatx de Randall s'il-lumina)

Randall.- (Al seu escriptori, agafant el receptor) Digui.

Lluella.- Sr. Randall, soc ^{Lucila} ~~Lluella~~. Nancy ^{Margie} ~~Voorhees~~ i el
seu marit avaben de suicidar-se.

Randall.- (Quedant-se sense respirar, després d'una pausa)
Com ho sap vosté?

Lluella.- Soc en el seu pis, amb Rooney. *Isford*

Randall.- Deu meu!

Lluella.- Quines instruccions em dona vosté en aquest cas?

Randall.- Esperis un minut. (Agafa el telefon interior)

Regent, retrássi la próxima edició. I prepari's
per un extra sensacional. Acabo de posar-me en
contacte amb ^{Lucila} ~~Lluella~~. Nancy ^{Margie} ~~Voorhees~~ i el seu
marit s'han suicidat. Encarregui el treball al

millor reporter i fassi que estigui en comunicació amb el lloc del fet. (Altse cop en el telefon exterior) ^{Linda} ~~XXXXXX~~, ara parlará directament amb la secció de sucesos. Dongui tots els detalls. Després sense perdre moment vingui a veure'm per posar-nos d'acord sobre els titulars de la secció de "Darrera hora".

ACTE TERCER

SCENA PRIMA

Dormitori humil situat en un dels barris baixos de Nova York. Contre el mur el llit i una finestra davant de la qual hi ha un tocador. Dos quadres, un sobre el llit.

«LA EDICIÓ DEL VESPRE»

Una catifa i una cadira a l'esquerra. Botelles de licor i cervesses buides. Un cendrer amb puntes de cigar. Arrives a l'escenari

Melodrama en tres actes

de diaris. Informació completa del suïcida de Nancy Voorhees. Aquesta crida segueix

Versió catalana de Josep Me Planes

L'acció al matí..

La veu de Trixi.- Estàs despertat, vida meua?

(Trucant a la porta.)

Tresor -- Hi, vint. (El llit no està fet. Demana

els seus calçats i les espatilles.)

Tresor es una bellena frívola.

Deixar-me un salt de llit, un

coixinet davant l'altre, fent

ACTE TERCERQUADRE PRIMER

Dormitori humil situat en un dels barris baixos de Nova York. Contra el mur el llit i una finestra davant de la qual hi ha un tocador. Dos quadres, un sobre el llit i un altre als peus. Una catifa i una cadira a l'esquerra. Botelles de licor i cervesa buides. Un cendrer amb puntes de cigar. Arriven a l'escenari els crits dels venedors de diaris "Informació completa del suïcidi de Nancy Voorhees". Aquests crits segueixen durant el transcurs de l'escena. L'acció al matí..

La veu de Trixi.- Estàs desperta, vida meva?

(Trucant a la porta.)

Tresor .- Si, vina. (El llit no està fet. Damunt
d'una cadira les sabatilles.
Tresor es una bellasa frivola.
Du no més un salt de llit; una
cama damunt l'altre, fuma

Entra Trixi.)

Trixi.- (Entra i seu.) Donem un cigarret, Tresor meu. I al teu amic, què li ha passat?

Tresor.- (Treu una cigarreta del moneder i li dona)
S'ha portat molt bé. Havia begut tant que s'ha quedat dormint com un beneit.

Trixi.- Tots fossin així! Al revés del meu. Era tot nervis i no ha tancat els ulls en tota la nit.

Tresor.- (Rient.) Vols pendre café?

(Els crits del carrer. El suïcidi de Nancy Voorhees!)

Trixi.- Ai, si, filla, tinc la boca com un esponja. Perque diantre criden els venedors de diaris? (Els crits augmentent i en aquest moment se senten amb gran precisió.)

Les veus.- "La Ultima Hora", Informació sensacional sobre el suïcide de Nancy Voorhees.

Tresor.- Mira, una victima del cinema.

Les veus.- Darreres noticies. Suïcidi de Nancy Voorheese. Informació sensacional.

(Trixi i Tresor van a la finestra)

i miren a fora)

3

Tresor .- Ep tu, aixó es una edició extraordinaria?
doncs doname'n un. Tens diners Trixi?

Vinga. (Trixi treu el seu mocador i hi
embolica una moneda que tira per
la finestra.)

Trixi .- Agafe'ls.

Tresor.- Torna'ns el mocador amb dos exemplars de
"La última hora"

(Tresor altre cop a la cadira i llegeix.)

Trixi .- Ei, tu, xicot. Fes-me un favor. Avisa al
bar que pugin café. Molt. Digue'ls-hi que
és per mi. Per Trixi (Vaa la cadira d'abans
i llegeix.)

Tresor.- (Llegint.) "La bella Nancy Voorhees es
suicida" mare de Déu! mira aquesta foto-
grafia.

Trixi .- (Llegint.) Nancy Voorhees, coneguda cri-
minal ara fa vint anys, es suicida junt
amb el seu marit. La policia creu que els
dos es posaren d'acord.

(Tresor plega el diari i les ágües
llegeixen en veu baixa durant una es-

- Tresor .- I que m'agrada a mi la secció de sucesos!
- Trixi .- Doncs mira, aquí diu que publicaran la vida completa de la protagonista (llegint)
- Trixi .- Escolta: "Desde dilluns vinent "La Ultima hora" publicarà un reportatge veridic sobre Nancy Voorhees, la dona que va assassinar al conegut industrial Rogers".
- Tresor .- Has vist la seva filla anava a casar-se.
- Trixi .- Aixó fa pena.
- Tresor .- Per què?
- Trixi .- No comprenc aquest interés en descobrir el passat d'una dona.
- Tresor .- Amb alguna cosa o altre han de omplir els dies.
- Trixi .- Si, tens raó. Però perquè han de publicar la deshonra de les dones? Si t'haig de parlar amb franquesa, tota la vida m'arrepentiré de no haver fet el mateix que feu Nancy Voorhese.
- Tresor .- Que t'empatolles ara?
- Trixi .- Jo ja m'entenc. El poca vergonya que em va llençar en aquesta vida de miseria

d'on no sortiré mai més...

Tresor.- Aixó et preocupa? A totes ens ha passat el mateix.

Trixi .- I totes som igualment ximples, menys Nancy Voorhees que hauriem de proclamar com la nostra heroïna. Tots son el mateix. Tendres i amorosos i a'l endemà bona nit tingui!, et trobes desamparada en qualsevol "meuble" sense solta.

Tresor.- A mi no em va pas anar així...

(S'apaguen els llums.)

QUADRE SEGON

El pis de Minerva. Una parella de negres. Un gran penjarrobes a l'esquerra on hi ha molts quimonos i roba interior. Un cistell de roba bruta i altres endròmines que denoten la condició humil dels habitants de la casa. Harold, negre, sentat en una cadira, amb els peus damunt el cistell de la roba bruta. Les sabates a terra i en manègues de camisa. Minerva planxa i canta una cançó popular mentre Harold llegeix "La última hora".

Harold .- Rés. Aquest serà el meu final. Els números no em surten.

Minerva.- Perque jugues amb poc capital. Perquè no cerques un soci que t'ajudi?

Harold .- Deixa'm. Avui no em vull recordar dels negocis.

Minerva.- Tant interessant és el diari?

Harold .- La raça blanca minva. Un matrimoni s'ha suicidat.

Minerva.- Mira, ja que no fas rès, llegeix-me aixó.

Harold .- (Llegint amb dificultat i senyalant amb els dits les fotografies.)

Nancy ^{Virgès} Vourées; célebre criminal, vint anys enrretera, s'ha suicidat avui. El seu marit Miquel ^{Ausend} Townsend ha seguit el seu exemple,

el qual fá craure que havien concertat entre ells un pacte de mort. Prohibida la reproducció de les fotografies.

^{copyright de} "El Crit del Camer", 1932.

Minerva.- Que vol dir aixó del pacte de la mort?

Harold .- (Aixecant el diari perque ella pugui veure les fotografies.)

Doncs aixó que explica aquí.

Minerva.- Però perquè ets tant mandra, fill meu?

No et pots aixecar per ensenyar-me el diari?

(Harold li acosta el diari i es posa

a cantar la mateixa cançó que abans

tral-lejava ella. Minerva mira una

bona estona les fotografies i gira el

full).

Ah! aquí porta més notícies.

Harold.- Alerta, Minerva, cremarás la roba dels blancs.

El Crit del Cancer
Bon dia.
[Resta l'escena fosc totalment.]

Minerva.- Perquè s'han matat?

Harold .- N'hi ha que es maten perquè s'estimen, altres perquè no s'estimen i es barallen, altres perquè s'arruïnen. Jo em coneixia un que es va matar perquè patia d'un cancer.

Minerva.- I no n'has conegut mai cap que s'hagi matat perquè no trovava geina.

Herold .- No senyalis, doncs!

Minerva.- Consulta la secció de col·locacions a veure si trobes alguna cosa que et convingui. Encara que sigui treball. Si al menys em quedes l'esperança de quedar-me viuda!

(S'apaga l'escena.)

El Crit del Cancer
Telefonista.- Aquí "~~la última hora~~". Bon dia. No senyor. Em sap molt greu, però no podem donar-li encara el resultat de les curses de cavalls. Truqui a la correspondència telegràfica (Desconnecta i posa un altre comunicació.)

El Crit del Cancer
Telefonista.- Aquí "~~la última hora~~". Bon dia. Soc la telefonista. Hauré d'escriure al director: No senyor. (Desconnecta i posa una nova comunicació mentra'l'escena s'enfosqueix

El Crit del Carver

Aquí, "~~la escena fosca~~". Bon dia.
(Rest a l'escena fosca totalment.) 1

ESCENA el BAR

Arthur i Molly estant asseguts al volt d'una tauleta. Darrera del taulell, el barman. Molly té el diari als dits i acaba de llegir les informacions sobre el suïcidi de Nancy. Arthur beu a petits glops unvas de wiskey i xiula un vals sentimental.

Molly -- (llegint.) Pobra dona!

(Arthur no li fá cap cas.)

~~Molly~~ -- (id.) Pobra dona!

Pobra dona!

(Arthur segueix igualment indiferent. Molly

torna a dir "pobra dona" i aixeca els ulls

del diari.)

~~Molly~~ -- No em sents?

Arthur -- Què?

Molly -- Fá tres vegades que dic: "Pobra dona!" (tú

tan tranquil.

Arthur -- Si.

Molly -- No saps que ha passat?

Arthur -- No.

Molly -- Es esgarrifós! Un matrimoni que es suïcida

Dixi! quin festiu es fés!

Arthur. per culpa d'un escàndol periodístic. (pausa)

Molly .- No t'emociona, aixó?

Arthur.-No.

Molly .-No tens cor!

Arthur.-No.

Molly .-Qualsevol diria que te'n alabes!

Arthur.-Si.

Molly .-(pel diari) Pobra gent! I ella encara féia

Arthur.-goig! Mira-la!

Molly .- (Li ensenya el diari. Arthur se'l mira

Arthur.- distretament.)

Molly .- No et fá pena? (pausa)

Arthur.-Si. (pausa)

Molly .- (tendrament.) Molta pena?

Arthur.- (imperturbable.) No.

Molly .- Oh, quin home! Ets desesperador! No sé,
pas perquè t'estimo!

Arthur.- No. (pausa)

Molly .- I tu, ho saps?

Arthur.- Si. (pausa)

Molly .- Per què, a veure? (Arthur calla.) Es que no
ho saps o que no ho vols dir? (Arthur calla)
Uix! quin fastic em fás!

Arthur.- (igual que sempre) No!

Molly .- (energica.) Si!

Arthur.- No.

Molly .- Et dic que si!

Arthur.- No.

Molly .- Sí.

Arthur.- No.

Molly .- Si!!

Arthur.- No.

Molly .- Em farás tornar boja!.

Arthur.- No.

Molly .- Me'n vaig. Ho sents? Me'n vaig! (Pausa)

No has sentit que dic que me'n vaig?

Arthur.- Si.

Molly .- (rabiosa.) Aleshores?...

(Arthur, amb un gest, crida al Barman

Aquest s'apropa; amb un altre gest, pre-
guta, quan val.)

Barman.- Quatre trenta.

(Molly sobtadament espantada per la

decisió que pugui pendre Arthur obra
dócilment, el moneder.)

Molly .- Ja pagaré jo.

Arthur .- No. (aparta el moneder amb la mà i paga

ell treient-se els diners de l'armilla.)

Barman.- Gracies.

(Pausa. Molly està dreta. Arthur se la mira com volent dir: "No te'n vae?")

Molly .- No has volgut que pagui jo... Es que t'has tornat decent?

Arthur .- No. (agafa el moneder de Molly, en treu dos bitllets i se'ls fica a la cartera.)

Molly .- (tendrament.) Estàs content, ara? (pausa.)
No? No estàs content? (pausa) Potser t'has enfadat pel que t'he dit?

Arthur .- No.

Molly .- Té, per culpa del diari hem estat a punt de renyir...

Arthur .- No.

Molly .- Si!

Arthur .- No.

Molly .- Si!! (pausa) No. No podem renyir, tú i jo.
Al cap i a la fi, que se'ns endona de tot ple

gat? Prou feina tenim per nosaltres...

Arthur.- Si.

Molly .- Per què un parell es suïciden... Vés a saber de qui és la culpa. Cada dia es moren tanta gent...

Arthur.- *Ad.*

Molly .- Si, forciós. Cada dia es moren molta gent.

Arthur.- Si.

Molly .- Més val no encaparrar-s'hi. (pausa) Sortirem aquest vespre?

Arthur.- No.

Molly .- (melosa) Si...

Arthur.- No.

Molly .- (l'abraça. Li fa un petó.) Si...

Arthur.- Si.

Molly .- Anirem al cinema. (pausa) A quin cinema?

Mira-ho al diari. (Arthur agafa distretament el diari i mira a la primera pàgina.)

No, la primera pàgina no. Es massa trista. La darrera, a la secció d'espectacles...

(TELÒ)

Salta .p. 14

Randall.- (Després de beure.) Jo fan vé les autori-
tats en prohibir la beguda.

Jerry ~~amb el seu amic Mike i el barret.~~

Randall .- El whisky (Rest a l'escena fosca totalment.)

QUADRO TERCER

La rebotiga del Bar Corcoran. Randall sentat tot sol en una tauleta. Ha begut molt. Mira indecis per l'espai. El seu rostre reflexa l'angunia. Mike dorm en una cadira. L'americana a la falda i el barret al taulell. A la tauleta un vas un cendrer i una capseta de cigarrets. Es al dematí. Jerry dorm darrera el taulell.

Randall.- Jerry!

Jerry .- (Espantat.) Digui.

Randall.- Porta més beguda (Jerry serveix a Randall

Un vas de licor. S'adona de

Mike i va cap a ell.)

Jerry .- Ep, Mike. Ja no és hora de dormir, despertat (Li dona el barret i gairebé

el treu a fora. Després torna

al taulell.)

Randall.- (Després de beure.) Ja fan bé les autoritats en prohibir la beguda.

Jerry .- Què li passa avui, senyor Randall?

Randall .- El wiski que serveixes es una monstruositat.

Jerry .- Però la gent vol embriagar-se. Aquí té aquest company que acabo de treure al carrer. Ha dormit aquí més de catorze hores.

Randall .- Això no té cos!

Jerry .- Probi una mica de gin.

Randall .- Está bé, porta'l. Una mica de gin amb aigua i llimona (Jerry fa la barreja)

Ja he perdut l'esperança d'embriagar-me.

Jerry .- No parli així, senyor Randall.

Randall .- Quina hora és?

Jerry .- (Donant-li el vas i mirant el rellotge.)

Les deu. (Recull la copeta i va al taulell.)

Randall .- M'he estat aquí tota la nit i no he pogut veure a ningú del diari. Però a mi que se me'n dona que el diari se'n vagi al botavant! El que em convenen son un parell d'embriacs per alegrar-nos l'existència.

Jerry .- Mai l'havia vist beure d'aquesta manera se-
nyor Randall.

Randall.- (Anant cap a la porta i reculant cap al
taulell.)

No has matat mai a ningú tu?

Jerry .- (Esverat.) Com?

Randall.- (Rient histèric.) Que si no has matat mai
a ningú.

Jerry .- (No sortint de les seva sorpresa.)

Quines preguntes més indiscretas.

Randall.- Ni a un home, ni a una dona? (Riu com un
boig. Pausa. Torna a la seva tauleta
seu i s'acaba la beguda mentre Jerry
s'indigna.)

No, no, sense cap altra cosa amb les teves

de la vida de
riero sense sortida.

Jerry .- Vols dir que no està malalt? Tinc molta ex-
perència i he vist molta gent
que s'aparta de la vida i que posen malalts.
que és així?

Randall.- Tens tota la raó. Estic malalt. Em domina
un mal que no em podré arrencar en tota la

vida. www.memoria.cat/josep-maria-planes

Jerry .- Perquè parla d'assassinats? Si vosté es incapaç de matar una mosca! (Rient.) Un amic meu va matar a la seva dona.

Randall.- A si? Explica-ho, aixó.

Jerry .- (Arrepenjar-sea al taulell.) La va sorprendre en flagrant delicta d'adulteri i al veurer que ella encara se n'hi reia, la va matar. (Burlant-se'n.) I en bona veritat només el varen condemnar a cinc anys.

Randall.- I després d'aquest temps l'has tornat a veure.

Jerry .- Sempre está plorant i embriagant-se. He arribat a sospitar que se l'estimava. Es un cas extraordinari. M'ha arribat a dir que si la podia fer ressucitar la deixaria ~~quedat~~ que se'n anés amb qui li vingués de gust.

Randall.- I fá temps que no saps rés d'aquest subjecte?

Jerry .- L'he perdut de vista. Com que l'ha~~n~~ enganxat la crisi, ha deixat de donar-me la part que, com a barman, em corresponia dels beneficis.

Randall.- La crisi! Amic Jerry, mai hi havia pensat amb aixó. Com s'ho arreglen els que tenen grans penes i no tenen mitjans per ofegar-les amb alcohol? I al mon n'hi deu haver tants! Per aixó la nostra llei seca pot anar endavant. (riu) I el mon va donant voltes Jerry (Segueix rient.) Que Déu ens dongui mals de cap, però que el dimoni ens els curi amb un bon whisky. (Beu.)

(S'apaga l'escena.)

Telefonista.- Aquí "~~la~~ ^{el Crit del Carrer} ~~última~~ Hora". Bon dia. Desseguida. (Conecta la comunicació.)

(S'apaga l'escena.)

Salta pàgina 15

Senyoreta, posin amb el departament d'expedicions. Reciti, aquí França. Enllas desseguida cinc mil exemplars al carrer 136 cantonada a l'avinguda de Leux. Si. Dongui instruccions per a que s'arregenti l'expedició destinada a Brooklyn. Sentí bé. No s'oblidi de les noves instruccions (Trucan a l'aparell.) Senyoreta, posin amb

QUADRE QUART

El despatx de Frenc a la dreta de l'escenari. La taula al centre amb plumes, tinters, papers, etc. Al mur la fotografia d'una presó i el planol de Nova-York. Frenc en mànegues de camisa i damunt la taula, el coll i la corbata. Al respatllet de la cadira l'armilla i l'americana. Parla per telefon.

French.- Com? Soc French. On té l'exposició vosté? Está bé. Carrer 136 cantonada a l'avinguda de Lenox. (Deixa el receptor i el torna a agafar.)

Senyoreta, posim amb el departament d'expedicions. Escolti. Aquí French. Enviïns desseguida cinc mil exemplars al carrer 136 cantonada a l'avinguda de Lenox. Si. Dongui instruccions per a que s'augmenti l'expedició destinada a Brooklyn. Está bé. No s'oblidi de les meves instruccions (Trucan a l'aparell.) Senyoreta, posim amb

Interessant. (S'APAGA L'ESCENA)

comunicació amb el senyor Randall. Soc French vull parlar amb el senyor Randall. Perfectament. Senyoreta Taylor quan el vegi, digu-li que desitjo felicitar-lo pel seu èxit. Caldrà augmentar el tiratge al menys amb cent mil exemplars.

Coma pàgina 9

(S'apaga l'escena.)

Una cabina telefonica Luella al telefon.

Luella.- Es el 10.000? Posim amb informacions locals Sr. Murphy? Soc Luella. Noves dades sobre l'afer ^{Madness} Voorness. Molt bé. Esperí's. (Pausa) Escolti. Soc Luella. Perfectament, bé. I vosté? Aquest vespre? A quina hora surt vosté? Està bé. Em trovará a la porta del teatre. El jutge ha ordenant l'aixecament dels cadavers per a fer l'autopsia demà dematí. L'enterrament sortirà de l'hospital. El telefon es 7040 Broadway. A les dotze del matí. No s'oblidi de la meva cita a dos quarts d'onze en el teatre. Np. No aniré d'etiqueta. Està bé. Per endavant podrem pendre un parell de coc-tails. Si. L'obra es interessant. (S'APAGA L'ESCENA)

Sra. Weeks.- QUADRO CINQUE *(Jenny els mira.)*

Sr. Weeks.- *Sento amb tota l'ànima complir les*

El pis de Townsend. L'edició de "La Última Hora" escampada per terra. Jenny sentada a la senyora Weeks també, prop d'ella. El senyor Weeks dret.

Sra. Weeks.- *-----ment no es pot fer.*

Jenny .- No he vist a Felip. *de llavis de Felip*

Sra. Weeks.- Però, us heu casat?

Jenny .- Li dic que no he vist a Felip. *li manava*

Sr. Weeks.- Ja em perdonaràs, Jenny. Sé que es augmentar la teva pena tornan a parlar del ~~fecte~~^{fet} d'ahir, però pensa que, després de deixar-vos, varem tenir una escena molt violenta amb el nostre fill. En tota la nit ni s'ha presentat a casa ni s'ha pres la molestia de telefonar-nos.

Sra. Weeks.- Suposo que no pensareu en casar-vos.

Jenny .- ~~No~~ *N*o puc dir-li res perquè no he vist a Felip. *tres tants per*

Sr. Weeks.- Estic segur de que no en sap res per que si ho sabia, estaria al teu costat. Quan el tornis a veure, ho arreglarem tot.

Sra. Weeks.- Però si ja ho està (Jenny els mira.)

Sr. Weeks. - Sento amb tota l'ànima complicar les situacions, però estic segur que comprendràs la nostra manera d'apreciar les coses. Es un sentiment molt natural, i tu...

Sra. Weeks.- Aquest casament no es pot fer.

Jenny .- Cal que jo senti aixó de llavis de Felip

Sra. Weeks.- i no per boca de vosté.

Sra. Weeks.- Ell com es natural farà el que li manem.

Sr. Weeks. - Crec, Jenny, que has d'abandonar aquest agòisme, molt natural, per altra banda,

Jenny .- que t'empeny cap a ell.

Jenny .- Si realment Felip m'estima, es casarà

Sr. Weeks.- amb mi, malgrat tot i tothom. I si no es

Jenny .- tal com jo em penso, més valdrà que no sàpiga desseguida.

Sr. Weeks.- Comprenc perfectament que tu ets una victima innocent de les circumstancies,

Jenny .- però nosaltres tenim una posició per a defensar...

Jenny .- Ja els hi he dit que únicament Felip pot fer-me canviar de manera de pensar.

Sr. Weeks.- Compren, criatura, que si oposant-se al nostre desig et cases amb Felip, el perjudicarás enormement i una vegada casats, després d'uns anys, es molt natural que la sang el cridi i que el perdís definitivament.

Jenny .- El seu argument es passat de moda.

Sra. Weeks.- Aixó no vol dir que no respongui a la realitat.

Sr. Weeks.- Mols escoltar desgraciada una observació que vaig a fer-te?

Jenny .- No em fatiguin més! El que desitjo es que se'n vagin.

Sr. Weeks.- Unicament volia dir-te...

Jenny .- Em permeten que els acompanyí a la porta?
(Truquen a la porta.)

(Jenny surt i desapareix. Una veu d'home.)

Una veu.- "Es vosté la senyoreta Townsend?"

Jenny .- (dins.) Efectivament que desitja?

Home .- (dins.) Senyoreta soc de la funeraria.

Jenny .- (dins.) Ah! (Pausa.) Passi. (Entren els dos.)

Seguí un moment, que desseguida estaré

per vosté. (Dirigint-se als senyors Weeks.)
 Espero que després de la nostra conversa no
 tindran rés més a dir.

Sra. Weeks.- És clar; com vol que parlem davant de
 gent estranya?

Jenny .- Aixís, si a vostés els sembla...

(Senyalant amb el cap a la porta. Els
srs. Weeks, hi van.)

Sra. Weeks.- ~~Ensemble~~ ^{Si} haurem de fer el que ens
~~sembla~~. (Jenny tanca la porta i es di-
rigeix a l'empleat de la fune-
raria.)

Empleat .- Senyoreta. (Jenny no contesta i espera
que segueixi.)

Vosté em perdonarà però la direcció de-
 sitja saber quants cotxes necessita pel
 dol. (Treu catalog de la butxaca.)

L'enterrament serà a les dues i cal que
 abans vosté i jo controlem el dictamen
 del forense. (Seu i escriu.) No fós cas
 que cometessin algun error. Pregunta núme-
 ro. Lloc de la defunió - Barri de Man-
hattan 184 - Pregunta número 2 - Nom

Nancy ~~Townsend~~ ^{Townsend}. Pregunta número 3 - Motiu de la defunció. Que contesti el forense

(Jenny esverada es posa darrera de la cadira del empleat i el mira estupefacte)

Pregunta número 4 - Sexe - Pregunta número 5

Color blanc, data del naixement: 4 de Juny de 1890 Edat 41 anys. Nom del pare, Leonard de la mare, Geraldina .

(Jenny es deixa caure en una altra cadira veu un paper en la taula de l'esquerra i l'agafa amb una gran confusió. Va a l'escriptori, agafa el revolver i se'l posa al moneder. Agafa el capell i surt precipitadament. L'empleat segueix.)

Data de la defunció: dissapte 12 de Juliol, a les 11 trenta del mati. Declaració del forense: Per la present certifico que els anteriors detalls desde el número 1 al 15, inclusius son correctes i sotmesos a una minuciosa inspecció, Certifico que en aquesta

data m'he fet carrec del cadaver en el barri de Manhattan número 184, fent un minucios registre i examen de les circumstancies de la mort. Certifico així mateix que del resultat de l'autopsia resulta que la causa de la mort queda evidenciada com a suïcidi, per ^{mitjà} ~~mitjà~~ del cianur de potass. El metge del districte de Manhattan. (Es comença a apagar el llum) Ara senyoreta, m'interessa saber si vol que l'enterrament oficial surti d'aquí o del hospital. El nom de l'espós era Miquel ~~Torres~~ ^{Torres}. La causa de la mort...

(S'apaga del tot l'escena.)

QUADRO SISE

El despatx de Ziggié

Ziggié.- (Sentat davant de la taula i parlant per
telefon.)

Escolti. Digui-li que ^{te} 15 metres de façana
i completament amoblat. Si, Gerschel. Ja
sé que la seva mare vol que es casi. En-
cara més coses? Doncs diga-li a aquesta
ximpleta que es busqui un noi "maco". I
parlant de negocis. Gerschel, dirigeix-te
a l'Associació d'Escriptors i ofereix cinc
dolar per cada escriptor que prengui part
en el concurs. No, no, sense necessitat de
guardar el premi. Perfectament. Ja parlaré
amb ella. Si, filla meva, cal acceptar les
situacions. Perquè no et cases, per complau-
re a la teva mare? Ara precisament li deia
a Gerschel que et cerqui un bon marit. I que
hi fé que tingui 40 anys? Aixís no sortirà

a les nits. És clar, dona. Amb mil dolars
i una caseta propia es poden fer moltes
coses. Com? No t'hi pensis més, dona.

(S'APAGA L'ESCENA.)

QUADRO SETÈ

El despatx de Randall. La Srta. Taylor deix
el receptor telefonic després de comunicar amb
French i en el moment en que entra Randall que va
cap a la taula, s'asseu i deix el barret damunt
la taula. (pauss.)

Srta. Taylor.- Acaba de trucar el Sr. French.

Randall .- (Sense fer-li cas.) Que volia Hin-
checliffe?

Srta. Taylor.- No ho sé senyor Randall. El truco?

Randall .- Espera un moment. Digui a Arthur que
em puji la darrera edició.

Srta. Taylor.- (Al telefon.) Digui a Artur que em
porti la darrera edició.

Randall .- I French, que volia?

Srta. Taylor.- M'ha dit que avui es vendrien 100/000
exemplar més i volia felicitar-lo.

Randall .- Quin dia més calurós!

(S'aixuga la suor amb un mocador
entra Arhur amb uns exemplar de
de la darrera edició que deixa
(damunt la taula de Randall. Randall
els agafa i els mira amargat.)

Artur .- Desitja alguna altra cosa?

Randall .- No. (Artur mira a la Srta. Taylor que
que se'n vagi rapidament i desa-
pareix. Randall en el telegón in-
terior.)

Parlo amb Murphy? Que en pensa vosté
del cas Voorhees? Doncs bé. Per la meua
part vaig a abandonar-lo. Que se m'en
dona a mi del casament? Que visquin
felissos. Després parlarem.

(Penja el receptor i maquinalment
segueix mirant el diari. Pausa.

A la Srta. Taylor.)

Qué está pensant ara?

Srta. Taylor.- Rés de particular.

Randall .- (Anant vers ella.) Qui podia preveure,

Randall.- Si aixó. (Pausa.) Encara no pensa rés de particular?

Srta. Taylor.- Veig que tots dos hem passat la nit pen-

Hinchecliff.- sant amb el mateix. (Entra Hincheliffe)

Hincheliff.- Estic satisfet, Randall. No vull afalagar-

Randall.- lo massa, pero avui indiscutiblement vos-
té es mereix...

Randall .- (Fá senyes a la Srta. Taylor per a que se'n vagi. Ell torna a la seva taula.)

Hinchecliff.- Srta. Taylor, si vol fer el favor...

Hinchecliff.- (A la Srta. Taylor.) Escolti, senyoreta.

Hinchecliff.- Digui als senyors que estan al meu despatx que els estem esperant.

Randall .- (Surt la Srta. Taylor i Hinchecliff diu a Randall.)

Randall .- Avui si que pot sentir-se orgullós del seu treball.

Randall .- Potser serà millor que no fem comentaris Té alguna cosa per dir-me?

Hinchecliff.- Si, potser seria ara l'ocasió de que

Hinchecli.- vosté emprengués un viatge per Europa

Randall .- (Seu al costat de Randall.)

Randall.- Si. En aquesta época, Anglaterra es una delícia. Els cap-vespres de Hyde Park son magnífics...

Hinchecli.-La meua muller creu que la travesia del Océà li calmaria els nervis.

Randall.- Perque en parla dels seus projectes? Es que desitja que li obtingui un passatge gratis de la Cunard Line? O bé desitja enterrar el reportatge de Nancy Voorhees?

Hinchecli.-Mai se m'ha acudit semblant ximpleria!

Randall .- (Treu una botella de whisky de la taula)

No?

Hinchecli.-Vinga Randall no agafi aquest tó agressiu.

Randall .-Hinchecliffe, la batalla ens ha vençut.

Hinchecli.-No crec arribada l'hora de la desesperació.

Randall.

Randall .- Mol beure? (Prepara un whisky en un vas de paper.)

Hinchecliffe.- Ja coneix la meva opinió sobre l'alcohol.

Randall .- Jo penso com vosté (Beu) Si vosté no hi
inconvenient liquidarem aquest reportatge.
Ara ho diré a Ziggle. (Agafa l'auricular).

Hinchecliffe.- No es precipiti. Comprenc que estigui
impressionat pels esdeveniments. Però
un periodic com el nostre té d'ésser
inmutable. Un periodic no es una persona.

Randall .- Ja sap que el matrimoni Voorhees s'ha
suicidat com a conseqüència d'haver
desenterrat la seva història?

Hinchecliffe.- Aquesta és una de les nostres maneres
de veurer aquesta qüestió. Ja fá prou
temps que vosté está al servei del nos-
tre diari per a no deixar-se emportar
pel sentimentalisme.

Randall .- No és sentimentalisme. Es sentit comú.

(Entren Brannegan, Frenc, Isopod i
Ziigle.)

I si vosté persisteix amb el seu propo-
sit...

Brannegan .- Ens necessitava, Hinchecliffe?

French .- Randall, les meves més sinceres felicitacions. S'han venut més exemplars avui que el dia que els Estats Units varen entrar a la guerra europea.

Hinchecli- Senyors, ens cal deliberar sobre un afer de gran importancia. Amb Randall discutiem la conveniencia de donar per acabat aquest reportatge.

French .- L'afer Voorhees?

Brannegan- Aixó no pot ésser. Es el millor negoci que hem fet a la vida.

Randall .- Però vostés no comprenen que ja es massa ensanyament, trencar la tranquil·litat d'una parella, després de les conseqüencies que ja coneixem?

Brannegan-Vosté pensa massa, Randall.

Hinchecli-No es precipiti, Randall.

Brannegan-Si consegueixen mantenir la circulació durant dos mesos, em comprometo a duplicar els ingressos de la propaganda.

Hinchecli-Ara, escoltem els motius que té Randall per a formular la seva propoxició.

- Randall .- No argumentar 'e de cap de les maneres amb
 Hinchcliff la administració del diari. Es feina inútil.
- Ziggie .- Però si diré d'una manera categòrica, que
 no comptin amb Randall per aquest reportat-
 ge.
- Brannegan.- Aixó tindrà de discutir-ho amb el propietari.
(Seu a la vora de la senyoreta Taylor)
- Hinchcliff.- Potser podríem amb bones raons, partir la
 diferencia.
- Brannegan .- No es possible. Per augmentar els anuncis
 necessitem que el tiratge actual es mantin-
 gui.
- French .- Deixis de sentimentalisme, Randall i pensi
 que si podem aguantar així fins a l'Octu-
 bre, haurem fet el primer diari d'America.
- Brannegan.- I aleshores ja tothom haurá oblidat l'afer
 que ens haurá donat la preponderancia.
- Hinchcliff.- Té alguna cosa a dir, vosté Ziggie?
- Ziggie .- Si, senyor.
- Hinchcliff.- Recordo que vosté té una idea que, per
 realitzar-la cal la autorització de la
 filla.

Ziggie .- Efectivament.

Hinchecli.- Doncs bé, expliqui-la al Sr. Randall.

Ziggie .- (A Randall.) Es molt senzill. Pensi que la infelixa no té un centim. La mare ha mort i tert, d'ella ningú es pot ficar amb nosaltres. Donem mil dolars a aquesta senyometa i tot s'ha acabat.

(Randall es passeja amunt i avall amb

evident disgust.)

Enviem a Isopod a veure-la i entregar-li els mil dolars i demà mateix sortim anunciant que estem autoritzats exclusivament

per a publicar les memories de Nancy

Voorhees.

Hinchecli.- Potser fins i tot podríem donar alguna cosa més a la filla, que hi diuen vostés senyors. I vosté, Randall?

Randall .- Ja saben la meva opinió.

Brannegan.- Crec que la idea de Ziggie és excelent.

Randall .- Si, eh? Está vist que en el món tot es

possible menys que un home de negocis

tingui sentit comú.

Brannegan.- Fassi'm el favor Randall. No s'ho agafi aixís.

Randall .- (Amb energia a Brannegan.) Espero que acabin. Ningú pot acusar-me de volguer-me fer passar per mestre de periodistes. No soc cap filatrop i si treballo en el diari és per guanyar diners a benefici de l'empresa. Però...

Hinchecli.- (Aixecant-se.) Senyors! No s'ho agafin aixís. Vosté, Randall, és un home raonable pero en aquesta ocasió el domina el sentiment.

Randall .- Sentiment o intel·ligencia, tant se val! Alguna cosa em guia. I pensí Brannegan que per cada idiota que compri "La última hora" atret p'el reportatge hi haurá una persona intel·ligent que es sentirá ofesa. Per l'amor de Déu, senyors! en el mon hi ha alguna cosa més que les ganes de guanyar diners.

Brannegan.- N'está segur?

Hinchecli.- Però on aniran a parar amb aquest tó! Dis-

cuteixin amb calma i sense excitar-se.

(Entra la Srta. Taylor i va cap a Randall)

Taylor.-Sr. Randall.

Randall.- Qué passa?

Taylor - Hi ha una senyoreta que vol veure al Sr. Hinchecliffe o a Isopod.

Randall.- Qui és?

Taylor .- La srta. Townsend. (Pausa. Tots miren a Hinchecliffe.)

Hinchecliffe.-Potser se'fa millor que parli amb ella en un altre moment.

Isopod .- Em sembla que seria una equivocació, rebre-la.

Randall .- (A Hinchecliffe) Però no volia proposar-li alguna cosa?

Hinchecliffe .- Seria molt mala tàctica entrevistar-se ara amb aquesta noia. Figuri-se-la, excitada pel dolor.

Randall .- Potser té raó, però jo la rebre.

Branegan.- Aleshores jo me'n vaig i si em vol creure, Hinchecliffe, digui que no la pot rebre. Anem French?

(Blannegan i French surten)

Randall .- També pots anar-te'n Ziggle.

(Aquest surt.)

Isopod .- Jo tampoc seré necessari, veritat?

Randall .- Però no ha sentit que volia veure'l? Srta. Taylor, fassi entrar aquesta senyoreta.

(Surt la Srta. Taylor deixant la porta oberta.)

Hincheclif.- Qué li passa, Randall? Aixó es una gran equivocació. Per no dir una imprudencia.

Randall .- Una imprudencia, veritat? No volia continuar el reportatge? Doncs bé anem a proposar-li.

Hinchecli.- No el veig com vosté aquest afer.

(S'obra la porta de l'esquerra i entra Jenny lentament. Pausa.)

Jenny .- Voldria parlar amb el senyor Hinchecliffe.

Hinchecli- Estic a les seves ordres.

Jenny .- Suposo que sab qui soc jo?

Hinchecli- Efectivament la Srta. Townsend.

Jenny .- Aixó és: la srta. Townsend.

Hinchecli- Permetim que li ofereixi una cadira, senyoreta.

Jenny .- Prefereixo estar dreta.

Isopod .- Em necessita senyor Hinchecliffe?

- Hincheclif.- Ah! Isopod.
- Jenny .- (Dirigint- lentament la mirada a Isopod)
 Ah! Vosté és el Dr. Isopod, el reporter
 religiós Ispod?
- Isopod .- Si, senyoreta Townsend.
- Hincheclif.- Vosté senyoreta, ha arribat en un moment
diga de molta feina per nosaltres. Si volgués
esperar- se una estona al meu despatx,
Isopod .- Calli podem parlar amb més calma.
- Randall .- No s'emboliqui Hinchecliffe. Vosté m'ha
 dit que volia posar-se d'acord amb aques-
 ta senyoreta. Si Srta. Townsend, estavem
 parlant d'aquest afer. Anem a acabar-lo
 d'una vegada. (Jenny, sorpresa mira a
Randall. Pausa.)
- Hincheclif.- Calli, senyoreta que tots sentim una
 gran pena per la seva terrible desgracia
- Jenny .- Segue però, per altre part, compregui que el
 diari és una maquina que no pot tenir en
 compte l'individu. Els diaris son com
 miralls de grans proporcions que refle-

xen el curs del món. Nosaltres, els propietaris i els periodistes, no podem ésser responsables de les accions de la gent.

La nostra missió és únicament aguantar aquest mirall per a que tothom vegi ben clar el que passa. (Pausa llarga.)

Jenny .- (Sense inmutar-se i amb molta calma.)

Digui'm Hinchcliffe, perquè va matar a la meva mare?

Isopod .- Senyoreta, jo, acostumat amb la moral de la religió, podria en aquest moment, si vosté em permetia...

Jenny .- (Sense fern'hi cas.) Contesti'm, Sr. Hinchcliffe, perquè va matar a la meva mare?

Hinchcliffe.-Senyoreta per vosté es una cosa impossible comprendre la difícil posició d'una màquina tan gran com és un periódic. Es im-

possibl escamotejar la personalitat...

Jenny .- Segueixi, Sr. Hinchcliffe. Perquè va matar a la meva mare? Vull que em contesti d'una manera concreta.

Randall.-(Anant cap a ella.) Jo li diré.

Hincheclif.- Vosté el que farà serà entedar mes
les coses.

Randall .- Després parlaré amb vosté, Hinchecli-
ffe, i s'assabentaré d'una pila de
coses, abans no es fassi fosc. De moment
vull parlar amb la Srta. Townsend; hem
matat al seu pare i a la seva mare,
per augmentar la circulació del diari.
Els hem matat, i jo he estat l'executor
de la sentència, per divertir una colla
d'imbecils que disfruten quan llegeixen
escenes de dolor. En altres paraules, els
hem matat per a tenir material per a
complaure a les porteres i als negres
aficionats al folletí. Aquesta és la
resposta que vosté demana.

Randall.- Srta. Townsend, tranquilitzis. Tingui
la seguretat que...

Jenny .- Que ho sent molt veritat? I a mi que
se m'en dona dels seus sentiments! Ens
ha arruïnat! Ha matat al meu pare i a
la meva mare! M'ha separat de l'única

persona que estimava i ara... em diu que ho sent molt! (Flora.) On és la meva mare?

(A Hincecliffe) Hauria procedit igualment amb la filla de Rockefeller? Qui és vosté

per a dictar una sentència de mort?

Felip.- (Desde fora.) Deixint-me passar?

(Entra precipitadament i va cap a

Janny)

Jenny! (L'abraça.)

Jenny.- Felip! Aquests son els assassins dels meus pares! El ministre de Déu! Oh, Felip! No puc més. Un ministre de Déu i aquest bergant que és el propietari del diari.

(Molt furiosa.) Ells son els assassins dels meus pares! (Obre el moneder i treu el re-

volver que encara a Hince-

cliffe.)

Felip.- No, Jenny! Per Déu! no!

(Li pren el revolver mentres ella

cau desvanescuda en els seus braços.

Pausa. Amb molta calma.)

Que hi guanyaries? Tu i jo, indistintament podem matar-los, però després seriem nosaltres els condemnats. El món és així. Una cadena que no s'acaba.

Jenny .- (plorant.) Mamá! Mamá!

Felip .- (guardant el revolver en una de les seves butxaques.)

Anem, Jenny. (La fé seure. Pausa. Diu als demés.)

No temin. no som assassins i no guanyariem res qualificant el que vostés han fet. Vostes seguiran el seu camí, atropellant als desgraciats que no tenen manera de plantar-los cara. Seguiran atropellant a les dones per a després vendre el seu cos per una insignificancia. Vostés s'enriquiran i ningú els dirà res. (Amenassant-los.) Però si d'avui endavant el seu periodic estampa el meu nom o el de la meva esposa, i els ho juro! els mataré.

(Surten. La srta. Taylor tanca la porta quan han sortit)

Randall .- Si vosté es un cavaller, Isopod, pot retirar-se. (Isopod s'en va tancant la porta

Randall i Hincecliffe es miren)

Bé, Hincecliffe, i ara que pensa fer amb el reportatge?

Hinceclif.- Ens queda molt de temps per a decidir.

Randall .- Es precis que ho decidim aquí, immediata-

ment.

Hinceclif- Però qui és l'amo del diari: vosté o jo?

Ara li diré el que passarà d'aquí endavant. Hem anunciat que continuaria el reportatge i continuaré. El farem i a primera pàgina. Si vosté té alguna cosa a dir-hi...

Randall .- No hi ha gran diferencia entre vosté i jo Hincecliffe. Vosté va pensar el crim i jo el vaig cometre. Jo vareig fer-ho per defensar el meu sou i vosté per augmentar ~~la circulació~~ el tiratge.

Hinceclif.-Bé, bé.

Randall .-Hem acabat. No vull acceptar més els seus diners; per tal renuncio a seguir diver-

tint porteres, negres i criatures. Es pels únics que treballem. Per aixó té la seva gran màquina, Hincecliffe. Vosté serà responsable de tot. Però abans de que m'en vaigi. (S'acosta a Hincecliffe.) sense apartar-me ni un pel de la veritat, li diré el que és vosté.

Hincecli.-Es ben boig!

Randall .--Potser es veritat i ho seré tota la meua vida. Sempre tindrè davant meu aquesta pobre noia que acaba de sortir preguntar-me perquè vareig matar la seva mare. Doncs bé, vull que aquesta visió l'acompanyi a vosté també. Vull que quan es desperti a la nit, veigi la seva ànima miserable. Vull que sàpiga que tots els essers humans que té al seu voltant saben que vosté es un gran hipocrita. Tots estem perfectament convençuts d'aquesta veritat i si acceptem els seus diners és únicament per a no morir-nos de gana.

Hincec.-Suposo que ja ha dit tot que hem tenia de

dir. Traspassi totse els seus afers a Murphy tant aviat com li sigui possible.

(Hincecliffe se'n va.)

Randall.- (Posant-se el barret, agafa l'estilogràfica de damunt la taula i diu.)

Srta. Taylor, digui a Artur que reculli totes les meves coses i que les porti a casa meva.

Srta. Taylor.- I vosté que farà ara?

Randall .- Encara no sé on orientaré els meus passos. (Fá una manyaguera a la cara de la Srta. Taylor i s'en va cap a la porta)

Ja sé que els ideals no donen per menjar Seré un desgraciat periodista que deix aquesta empresa amb diner suficient per a oferir-se una vellesa reposada.

(Surt rient. Se senten veus al carrer que diuen.)

"La Última Hora". Darreres notícies sobre el suïcidi de Nancy Voorhees!".)

FINAL DE L'OBRA

